

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

“Ako ay Cristiano”: Totoo o Hindi?

“I Am a Christian”: True or False?

O. J. (Jean) Gibson

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: “*I Am a Christian*”: *True or False?*, ni O. J. (Jean) Gibson.

Orihinal na edisyon: © 1998 Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.
Walterick Publishers, Kansas City, Kansas.

Inilathala nang may pahintulot ni O. J. (Jean) Gibson. Ang karapatang-ari ay hawak ng Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Published by permission of O. J. (Jean) Gibson. Copyright is held by Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions.
Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Panimula

Noong bata pa ako, madalas kong pag-isipan ang Diyos. Ano ang inaasahan ng Diyos sa akin? Para saan ako inilagay dito sa lupa? Saan ko matatagpuan ang mga sagot? Maaaring nakapagtataka ang mga tanong na iyon mula sa isang batang nabautismuhan at nakumpilan, isang miyembro ng iglesia at palaging dumadalo sa Sunday school. Natutuhan ko ang mga kuwento sa Biblia, mga talata sa Biblia at mga pahayag mula sa mga kredo ng iglesia. Ngunit hindi kailanman nabuo sa aking isip ang mga ito sa paraang aking maunawaan. Marahil ako ang may kasalanan doon. Gayunman, sa palagay ko ay kulang ang kakayahan ng aking mga guro na maipaliwanag nang malinaw ang mahahalagang aral na kailangan para sa walang hanggang kapakanan ng aking kaluluwa. Kailangan kong malaman ang mga sagot sa aking mga tanong. Sa ilang paraan, nabigo ako ng aking iglesia.

Isinulat ang aklat na ito upang magbigay ng ilang sagot sa mahahalagang tanong tungkol sa ating kaugnayan sa Diyos. Dapat matutuhan ng bawat isa ang mga sagot sa mga tanong na ito mula sa tanging maaasahang pinagmulan, ang Diyos Mismo. Dumating ang mga sagot na ito sa pamamagitan ng natatanging pahayag sa Biblia. Mula sa Biblia ay natututuhan natin ang hindi natin malalaman sa ibang paraan tungkol sa Diyos at sa Kanyang pakikitungo sa mga tao.

Ang bawat kabanata sa maliit na aklat na ito ay tumatalakay sa isang mahalagang espirituwal na usapin na madalas ay malabo at nakalilito sa isip ng karaniwang tao. Nakalulungkot na ang kalituhang ito ay naroroon din sa isip ng maraming nagsisimba, pati na ng ilan sa mga iglesyang nagtuturo ng Biblia. Ang ating

mga guro ng Biblia, sa kabuuan bagama't may ilang eksepsiyon, ay hindi maingat na nagpapaliwanag ng mahahalagang espirituwal na katotohanan. Ang bawat kabanata ay nararapat pag-isipan nang mabuti at may pananalangin. Sang-ayon ka man o hindi sa bawat pahayag sa kabanata, dapat mong pag-isipan ang mga usaping ito at magkaroon ng malinaw na paninindigang batay sa Biblia tungkol sa mga ito. Nawa'y gabayan ka ng Espiritu Santo sa pag-aaral na ito, sapagkat tayong lahat ay kailangang makatiyak sa ating kaligtasan. Tandaan ito: Ikaw mismo ang dapat sumagot sa harap ng Diyos sa tanong na, "Ako ba ay tunay at ipinanganak na muling Cristiano?" Ang iyong sagot ay dapat nakabatay sa mga katotohanan ng Biblia, hindi sa pag-asa ng tao. Ito ang magpapasya ng iyong walang hanggang hantungan. Pag-isipan mo ito nang mabuti.

Aralin 1: Kakaunti Ba ang Maliligtas?

Kakaunti lamang ba ang mapupunta sa Langit pagkamatay nila? Ang sagot ng Kasulatan sa malalim na tanong na iyan ay “oo.” Sa kabila ng mapagmahal na hangarin ng ating Diyos (Juan 3:16; 2 Pedro 3:9; 1 Timoteo 2:4), karamihan sa mga kaluluwa ay hindi makararating doon. Nang itanong ng mga alagad sa Panginoon, “Kakaunti ba ang maliligtas?” (Lucas 13:23), sinagot Niya nang tahasan ang kanilang tanong. “Makipot ang pintuan at makitid ang daang patungo sa buhay, at kakaunti ang nakasusumpong nito” (Mateo 7:13-14). Karamihan sa mga tao ay hindi nakaaalam nito o, sa anumang dahilan, ay tumatanggi sa Kanyang turo. Milyun-milyong tao ang nagsasabing, “Ako ay Cristiano,” ngunit may kaunti o walang katibayan na ang kanilang pag-aangkin ay ayon sa Biblia. Sa mga lamay at libing ay palaging sinasabi sa mga nakikinig na ang yumao ay nasa Langit na. Lagi ba itong totoo, o ito ay hangarin lamang?

Isang trahedya sa ngayon na karamihan sa mga tao ay may lubos na pagtitiwalang mapupunta sila sa Langit, gaano man kaduda-duda ang kanilang espirituwal na kalagayan. Ang ilan ay maaaring bihirang magbasa ng Biblia o hindi alam ang turo nito tungkol sa kaligtasan. Gayunman, napakarami ang nananatiling misteryoso at walang katuwirang nagtitiwala na mapupunta sila sa Langit. Ang karaniwang pangangatwiran ay tila, “Napakamapagmahal ng Diyos para ipadala ako sa Impiyerno.” Marami ang nag-iisip na dahil kabilang sila sa isang mabuting iglesya, o sa alinmang iglesya, ay makararating sila sa Langit. Maaaring hindi sila regular, o kahit paminsan-minsan man lamang, dumadalo, ngunit inaakala nilang walang epekto ang pagpapabayang ito. Maaaring iniisip nila, “Sa kabuuan ay

mabuti naman akong tao,” o kahit papaano, “Hindi naman ako masamang tao.” Kaya, “Tatanggapin ako ng Diyos na sapat na mabuti para sa Langit.” Totoo ba ito? Sa kabaligtaran, sinasabi sa atin ng Biblia na “walang matuwid” sa paningin ng walang hanggan at banal na Diyos (Roma 3:10). Ang ilan ay maaaring bihirang magbasa ng Biblia o hindi alam ang turo nito tungkol sa kaligtasan. Gayunman, napakarami pa rin ang nananatiling misteryoso at walang katuwirang nagtitiwala na mapupunta sila sa Langit.

Ano ang kalagayan sa mundo tungkol sa bilang ng mga nagpapakilalang Cristiano? Noong 1980, tinantiya ni E. R. Dayton sa kanyang aklat na *To Reach the Unreached* na may humigit-kumulang isang bilyong “Cristiano” sa populasyon ng mundo na apat na bilyon, mga 25%. Noong 1998, ang populasyon ng mundo ay tinantiyang anim na bilyon. Dito, ang bilang ng mga “Cristiano” ay tinantiyang 1.5 hanggang 1.8 bilyon, halos ganoon din ang porsiyento at minorya pa rin. Ang salitang “Cristiano” ay sumasaklaw sa lahat ng uri ng paniniwala, pati na ng mga kulto na may malulubhang salungatan tungkol sa mga pangunahing doktrina. Kasama rin dito ang lahat ng nabautismuhang tao na maaaring matagal nang tumigil sa pagsisimba. Maraming iglesya ang gumagamit ng mga “ninong at ninang” (mga taong umano’y nangangakong titiyaking lalaking Cristiano ang mga bata) upang “sumampalataya” para sa mga sanggol o maliliit na bata kapag sila ay binabautismuhan. Karaniwang ginagawa ito sa pamamagitan ng pagwiwisik ng tubig at paglalagay ng tanda ng krus sa kanilang noo. Pagkatapos, ang mga kandidato ay pumapasok sa mga klase ng katesismo, na karamihan ay pagsasaulo (mga kredo, mga talata ng Kasulatan gaya ng Sampung Utos, at iba pa), at ipinapalagay na nauunawaan at

pinaniniwalaan nila ang lahat ng itinuro o isinaulo nila. Pagkatapos ay nagiging miyembro sila at maaaring “tumanggap ng komunyon” pagkatapos ng isang “seremonya ng kumpil” na pinangungunahan ng isang obispo. Siyempre, wala sa mga ito, maliban sa bautismo, ang binabanggit sa Kasulatan; ni hindi rin ito ginawa ng iglesia ng mga Apostol noong unang siglo. Ang kuwalipikasyon sa bautismo ay tunay na nagliligtas na pananampalataya (Mga Gawa 8:36-37). Ang dugo lamang ni Cristo ang nag-aalis ng mga kasalanan, hindi ang tubig ng bautismo (Apocalipsis 1:5; Hebreo 9:22), o anumang ritwal ng iglesia.

Naniniwala ang mga ebanghelikal na iglesia na sa pamamagitan ng pangangaral ng Ebanghelyo ay susundin ng mga nakikinig ang mensahe ng Ebanghelyo at sa gayon ay maliligtas (1 Pedro 4:17; Mga Gawa 5:32). Bagama't mahirap matiyak ang eksaktong bilang, tinatayang 300 hanggang 350 milyong mananampalataya lamang ang kabilang sa mga ebanghelikal na iglesyang nangangaral ng Ebanghelyo. Iyan ay mga 25% ng mga tao sa mundo na nagsasabing sila ay Cristiano. Sa bilang na ito, ang pinakamaasahing tao lamang ang maniniwala na bawat isa sa kanila ay tunay na ipinanganak na muling mananampalataya, na nagpapakita kahit ng kaunting tanda ng bagong buhay kay Cristo. Sa populasyon ng mundo na anim na bilyon, kahit ang 300 milyong tao ay tiyak na kakaunti. Paano sila nagiging Cristiano ayon sa karaniwang gawi? Karamihan sa mga miyembro ng ebanghelikal na iglesia ay nabautismuhan at may pagkamiyembro sa iglesia. Laganap ang paniniwala na ito lamang ang kailangan. Ipinapalagay na lamang na may tunay na nagliligtas na pananampalataya. Ang ilang tinatawag na “Cristiano” ay nagbabatay ng kanilang pag-asa sa Langit sa bautismo at pagkamiyembro sa iglesia. Atubili

ang mga iglesya na alisin sa pagkamiyembro ang mga hindi na dumadalo. Sa ngayon, halos wala nang itinitiwag dahil sa makasalanang pag-uugali, sa kabila ng utos na gawin ito sa 1 Corinto 5.

Kung minsan ay nagdaraos ang mga ebanghelistang sunod-sunod na pulong pang-ebanghelyo o “revival,” gaya ng tawag dito sa ilang lugar. Naaalala ko ang isang pangyayari sa isang revival. May kinalaman ito sa isang matandang biyuda na tiyak na namumuhay nang Cristiano at dumalo sa isa sa mga pulong na ito. Gaya ng nakagawian, ang mangangaral ay gumamit ng sunod-sunod na panawagan sa dulo ng kanyang mensahe. Una niyang inanyayahan ang mga gustong maligtas na lumapit sa harapan. Halos walang tumugon. Nagpatuloy ang ebanghelistang sa kanyang panawagan: “Ang mga nais maibalik sa Panginoon, lumapit kayo sa harapan.” Pagkatapos ay nanawagan siya, “Ang mga nais muling italaga ang kanilang buhay sa Panginoon, lumapit kayo sa harapan.” Sa wakas, dahil napakakaunti ang tumugon, desperado siyang nanawagan, “Kayong mga hindi gumagawa ng sapat para sa Panginoon gaya ng nararapat, lumapit kayo sa harapan.” Tumama ang panawagang iyon sa matandang biyuda. Lumapit siya at naupo sa unahang upuan bilang isang “nagtatanong.” Ang pastor ang unang kumausap sa kanya. “Sabihin mo sa akin, bakit ka lumapit?” Sumagot siya sa nanginginig na tinig, “Sa palagay ko ay hindi ako gumagawa ng sapat para sa Panginoon gaya ng nararapat.” Tumayo ang pastor at nagsabi, “At sino ba ang gumagawa?” Pagkatapos ay umalis siya na may malalim na buntong-hininga ng kawalang-pag-asa.

Sinabi sa akin ng isang ebanghelistang kilala sa buong mundo na hinuhusgahan siya ayon sa dami ng mga taong napapalapit

niya sa harapan. Sabi niya, “Ayaw ko iyon.” Tinanong ko siya, “Kung gayon, bakit mo pinatatagal ang dulo ng iyong mga pulong sa mga panawagang ito?” Sumagot siya, “Kailangan ito upang magkaroon ng resulta. Ibig sabihin ay bilang.” Sa aking karanasan, napakakaunti sa ganitong mga “nagbalik-loob” ang napatunayang tunay. Maraming beses na akong naging tagapayo sa mga “crusade” ng pinakatanyag na ebanghelistang mga malawakang pulong sa buong mundo. Nang tanungin ko ang mga lumapit sa harapan, kakaunti ang may tunay na pagkadama ng kasalanan o tunay na pagkaunawa sa Ebanghelyo. Nang tanungin, “Bakit ka lumapit?”, madalas nilang isagot, “Parang mabuting gawin. Wala namang masama.” Tinatantiya ko na nakagugulat na kaunting minority lamang ng gayong mga tao ang tunay na naligtas, batay sa mga isinangguni sa aking iglesia at sa iba pang mga iglesia. Gayunman, napakarami ang nagbabatay ng kanilang pag-asa sa Langit sa karanasang ito ng “pagpapasya.” Ang “pagpapasya” ay tumutukoy sa halos anumang pagtugon sa paglalahad ng Ebanghelyo, gaya ng mga nasa ibaba:

Lumapit ako sa harapan ng isang pulong.

Itinaas ko ang aking kamay pagkatapos ng isang mensahe.

Nagsabi ako ng “Amen” sa panalangin ng iba, o inulit ko ang isang nakahandang panalangin.

Tinanggap ko ang libreng kaloob ng Diyos na kaligtasan.

Pumirma ako sa isang kard ng pagpapasya.

Inanyayahan ko si Jesus sa aking puso.

Itinuturo ba ang ganitong mga pagtugon sa Aklat ng Roma o sa Ebanghelyo ni Juan? Ano ang nilalaman ng pananampalataya ng mga taong gumagawa ng ganitong mga hakbang? Mayroon

bang tunay na pagkaunawa ng “puso”? Isipin kung ano ang madalas mangyari pagkatapos ng ganitong uri ng pagpapahayag. Maaaring ipakilala ng isang manggagawa ang taong ito sa iba at sabihing, “Kaliligtas lang ni John. Purihin ang Panginoon.” O maaaring ipakilala ang tao sa publiko bilang “ligtas na.” Ngunit itinatanong ko, “Paano lubos na makatitiyak ang manggagawa nang walang paunang kopya ng aklat ng buhay ng Kordero?” Sa halip, pananagutan ng nagpahayag na nagbalik-loob na magbigay ng sarili niyang pagpapahayag ng pananampalataya (Roma 10:7-10). Ang Salita ng Diyos (hindi ang manggagawa) ang dapat magbigay ng wastong batayan ng katiyakan ng kaligtasan. Sino ang may karapatang magbigay sa ibang tao ng katiyakan ng kanyang kaligtasan?

Sa ganitong mga gawaing pang-ebanghelyo, naitatanim ang binhi ng maaaring maging huwad na pagpapahayag ng pananampalataya. Maaaring mukhang tumanggap o sumampalataya ang isang tao kay Cristo bilang Tagapagligtas, ngunit kung pagkatapos ay hinihikayat ang taong ito na maniwalang tiyak na siyang mapupunta sa Langit pangunahin dahil sa pagpapahayag na iyon, paano man siya mamuhay pagkatapos dito sa lupa, ito ay mapanganib. Tinatawag itong “walang hanggang katiyakan ng pagpapahayag,” sa halip na “walang hanggang katiyakan ng tunay na kaligtasan.” Walang Kasulatang sumusuporta sa “walang hanggang katiyakan ng isang pagpapahayag.” Sa katunayan, nagbababala ang Kasulatan laban sa “mga salitang walang kabuluhan” bilang isang panlilinlang (Efeso 5:6). Ang pagdarasal ng “panalangin ng makasalanan” ay hindi garantiya ng kaligtasan.

Kapansin-pansin na sa ngayon ay tila kaunti o walang malasakit sa mga iglesya, o sa kanilang mga pinuno, o sa mga

miyembro ng pamilya, tungkol sa katotohanan ng gayong inaakalang kaugnayan kay Cristo. Sa maraming pagkakataon ay may matagal na kaugnayan sa isang partikular na iglesia dahil sa pamilya, mga kaibigan o ugnayang etniko. Hindi ito katumbas ng kaligtasan. Sa mga naunang henerasyon, may malalim na malasakit tungkol sa pagtiyak na mapupunta sa Langit. Tila may mas malaking takot noon sa Diyos, na siyang “pasimula ng karunungan” (Kawikaan 9:10). Nakatulong ito upang maputol ang mga ugnayang batay lamang sa tradisyon. Sa ngayon, ang huwad na pagpapahayag ay naging isang “nawalang doktrina ng iglesia” sa pagtuturo, pagpapayo at maging sa buong mga aklat tungkol sa kaligtasan. Isa itong mapanganib na pagkawala. Wala nang hihigit pang masama kaysa mamatay, humarap sa Diyos, at magulat na matuklasang hindi ka pala mapupunta sa Langit upang makasama ang Panginoon magpakailanman gaya ng iyong inaasahan (tingnan ang Mateo 7:22-23). Nakalulungkot na itanong kung bakit hinayaan ng iyong mga kaibigan, iyong mga pastor o guro, o ng iyong sariling pamilya na maanod ka lamang sa buhay habang nalililang ka ng huwad na katiyakan.

Tiyak ka bang kabilang ka sa “kakaunting” binanggit ni Jesus, na ang mga pangalan ay “nakasulat sa aklat ng buhay ng Kordero” (Apocalipsis 20:15)? Kung hindi, kailangan mong tiyakin. Pag-aralan nang maingat, hindi pinipili lamang, ang sinasabi ng Biblia tungkol sa kung paano maligtas, at pag-isipang mabuti ang bawat talata ng Kasulatan na tumutukoy rito.

Aralin 1: Kakaunti Ba ang Maliligtas?

1. Sa palagay mo ba ay magugulat ang karamihan sa mga nagpapahayag na Cristiano kapag nalaman nilang sinabi ni

Jesus na kakaunti lamang ang makararating sa Langit sa makitid na daang patungo sa buhay na walang hanggan? Bakit may magdududa sa pahayag na ito?

2. Bakit sa palagay mo ay mas nagtitiwala ngayon ang karamihan sa mga tao na mapupunta sila sa Langit kaysa sa mga tao 50 hanggang 75 taon na ang nakararaan? Noon, inaakala ng karamihan na walang makatitiyak nito hanggang sa araw ng huling paghuhukom pagkatapos ng kamatayan.
3. Ano ang tila batayan ng pagtitiwala ng karamihan sa mga nag-aangking Cristiano? Bakit tiyak na tiyak silang mapupunta sa Langit (Mateo 7:21-23; Lucas 13:23-27)? Isaalang-alang ang mga karaniwang gawi ng iglesia, mga ritwal o “sakramento” bilang batayan ng pag-asa ng ilan.
4. Ano ang maaaring nakalililang sa mga kasalukuyang gawi ng iglesia na dahilan kung bakit marami ang nagtitiwalang naging Cristiano sila? Maglista ng ilang paraang maaari mong pagdudahan at sabihin kung bakit.

Aralin 2: Posible Ba ang Huwad na Pagpapahayag?

Ang pamagat ng kabanatang ito ay may sariling sagot na. Ang paksang ito ay nagbabadya ng malaking panganib, ang panlilinlang sa sariling kaluluwa, na may walang hanggang bunga. Ang aral ng Biblia tungkol sa huwad na pagpapahayag ay hindi madalas ituro sa mga iglesya. Bakit ito binabalewala o pinababayaan? May ilang posibleng dahilan kung bakit hindi nababalaan ang mga nagsisimba at iba pa:

1. Ang paksa ng paggawa ng huwad na pagpapahayag ay tila negatibo, nakababahala at hindi kanais-nais. Para itong doktrina ng Impiyerno. Kung ayaw itong marinig ng mga tao, ayaw rin itong ituro ng ilang pinunong Cristiano. Ganoon din masasabi tungkol sa mga katangian ng Diyos na maaaring hindi natin ikinagagalak, gaya ng Kanyang poot, o paninibugho, o maging ng Kanyang kabanalan. Mababago ba ang katotohanan kung babalewalain natin ang mga ito?
2. Ang malawakang ebanghelismo, mga “crusade,” o kahit mga mensahe at tract ng Ebanghelyo ay karaniwang hinuhusgahan ayon sa dami ng tumutugon. Naglalabas ng estadistika ang mga opisyal na tagapagsalita. Pinatatagal ng mga mangangaral ang kanilang panawagan. Mas madali ang pagtugon kung pinasisimple ang panawagan. “Lumapit ka kay Jesus, iyan lang ang kailangan mo” ang karaniwang pakiusap. Pinaliliit ang mga bagay na hindi kaaya-aya, gaya ng kasalanan, ng pangangailangang magsisi, at ng walang hanggang parusa sa mga tumatanggi. Pagkatapos ng isang pagtugon o pagpapasya, madalas ay kakaunti ang personal

na pakikipag-usap upang malaman ang tunay na espirituwal na kalagayan ng tumugon. Ang gayong pakikipag-usap ay maaaring magpakita ng kaunti o walang pagkadama ng kasalanan o malalim na hangaring sumunod sa Panginoon. Lahat ay idinisenyo upang gawin itong kasingdali hangga't maaari. Ang ganitong paraan ng ebanghelismo ay tinatawag na “madaling pananampalataya.” Ganito ba nangaral ang Panginoong Jesus, o ang mga apostol, o ang mga propeta? Bakit hindi tayo nangangaral gaya nila? Bakit kailangang “patamisin” ang mensahe?

3. Maraming ebanghelismo sa ngayon ang nagpapabaya sa mahahalagang usaping dapat talakayin. Hindi itinatanong ang mga tanong gaya ng “Sino si Jesus?” Maraming manggagawa ang hindi masusing nakikipag-usap sa mga nagtatanong. Masyado silang nagmamadali, sabik na mahuli ang isang tao gaya ng panghuhuli ng isda. Para itong isang doktor na mababaw ang pagsusuri at basta na lamang nagsasabing, “Ayos ka lang.” Makapagbibigay ba ito ng katiyakan kung sa usaping medikal?

Inilalagay ng huwad na pagpapahayag ang mga kaluluwa sa kakila-kilabot na panganib. Pansinin ang mga sumusunod na talata, na tinitingnan mula sa iba't ibang pananaw:

1. Ang mga anak nina Abraham, Isaac at Jacob ay tinawag na “bayang pinili” (Deuteronomio 7:6; Isaia 44:1). Pinili sila upang tuparin ang mga layunin ng Diyos. Doon sila nabigo. Ang pagiging pinili ay hindi katumbas ng kaligtasan, bagama't lubos silang nagtitiwala sa kanilang kaugnayan sa Diyos (Roma 2:17-29; 3:9). Sa katunayan, marami ang hindi naligtas dahil sila ay suwail sa Diyos, bagama't nagtitiwala

sa kanilang mga ritwal at seremonya. Inakala nilang mas mataas sila kaysa sa mga Gentil. Maging si Judas Iscariote ay “pinili” ngunit, ayon sa Panginoon, ay isang “diyablo” (Juan 6:70). Hindi siya naligtas. Madalas magbigay ang Panginoon ng babala laban sa maling pag-asa. Narito ang ilang talatang dapat isaalang-alang:

Mateo 7:21-23—Hindi ang bawat nagsasabi sa Akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng Langit, kundi ang gumagawa ng kalooban ng Aking Ama na nasa Langit. Marami ang magsasabi sa Akin sa araw na iyon, “Panginoon, Panginoon, hindi ba kami nagpropesiya sa Iyong pangalan, at nagpalayas ng mga demonyo sa Iyong pangalan, at gumawa ng maraming kababalaghan sa Iyong pangalan?” At saka Ko ipahahayag sa kanila, Hindi Ko kayo kailanman nakilala. Lubos na inaasahan ng Kanyang mga nakikinig na makapapasok sila sa Langit, at ang ilan sa kanila ay maaaring may kahanga-hangang katayuang panrelihiyon. Gayunman, sa araw ng paghuhukom, sinabi ng Panginoon na sila ay Kanyang itataboy.

Mateo 13:38—*Ang bukid ay ang sanlibutan, ang mabuting binhi ay ang mga anak ng kaharian, ngunit ang mga pansirang damo ay ang mga anak ng masama.* Ang mabuting binhi at ang masamang binhi ay magkatabing tumutubo. Tumutukoy ito kapwa sa mga ligtas at hindi ligtas, pati na sa mga “miyembro ng iglesya” na sama-samang nagtitipon sa mga pulong. Kung minsan ay mahirap silang paghiwalayin hanggang sa anihan (Mateo 13:30).

Mateo 13:47-50—Ang kaharian ng Langit ay katulad ng isang lambat na inihagis sa dagat at nakahuli ng sari-saring uri, na nang mapuno ay hinila nila sa pampang, at sila'y naupo at tinipon ang mabubuti sa mga sisidlan, ngunit itinaon ang

masasama. Ganito ang mangyayari sa katapusan ng panahon. Lalabas ang mga anghel, ihihiwalay ang masasama mula sa mga matuwid at itatapon sila sa hurno ng apoy. Doon ay magkakaroon ng pananangis at pagngangalit ng mga ngipin. Narito kapwa ang mga pansirang damo at ang masasamang isda, na sumasagisag sa mga hindi ligtas sa gitna ng mga nagpapahayag na sila ay nasa kaharian.

2. Maraming talata ang nagpapakita ng maling pagtitiwala na batay sa pakikisama sa Panginoon at sa Kanyang bayan. Magugulat ang gayong mga tao na sila ay tinanggihang makapasok. Narito ang ilang halimbawa mula sa Kasulatan.

Lucas 13:23-27—At may nagsabi sa Kanya, Panginoon, kakaunti ba ang maliligtas? At sinabi Niya sa kanila, Pagsikapan ninyong pumasok sa makipot na pintuan, sapagkat marami, sinasabi Ko sa inyo, ang magsisikap na pumasok ngunit hindi makapapasok. Kapag tumindig na ang may-ari ng bahay at isinara ang pinto, at kayo'y magsimulang tumayo sa labas at kumatok sa pinto, na nagsasabi, Panginoon, Panginoon, pagbuksan Mo kami, at sasagot Siya at sasabihin sa inyo, Hindi Ko kayo kilala kung taga-saan kayo, saka ninyo sasabihin, Kumain at uminom kami sa Iyong harapan, at nagturo Ka sa aming mga lansangan. Ngunit sasabihin Niya, Sinasabi Ko sa inyo, hindi Ko kayo kilala kung taga-saan kayo. Lumayo kayo sa Akin, kayong lahat na manggagawa ng kasamaan.

Judas 4, 12-13, 19—Sapagkat may ilang taong nakapasok nang hindi napapansin, na noon pa man ay itinalaga na sa paghatol na ito, mga taong masama... Ang mga ito ay mga dungis sa inyong mga piging ng pag-ibig, habang nakikipagpiging sila sa inyo nang walang takot, na ang sarili lamang ang pinaglilingkuran; sila'y mga ulap na walang tubig, tinatangay ng

mga hangin; mga punungkahoy sa huling taglagas na walang bunga, makalawang namatay, binunot pati ugat; mababangis na alon ng dagat, na bumubula ng sarili nilang kahihiyang; mga ligaw na bituin na para sa kanila ay inilaan ang kadiliman ng karimlan magpakailanman... Ang mga ito ay mga taong makalaman na nagdudulot ng pagkakabaha-bahagi, na walang Espiritu. Maaaring may katungkulan sa pamumuno ang mga taong masama sa gitna ng mga Cristiano, ngunit wala sa kanila ang tatak ng Espiritung nananahan (Efeso 1:13).

Nakasama ko sa pakikisama at sa pangangaral ang ilan na matagal nang tumalikod sa pananampalataya. Ang ilan ay hindi “nanatili sa aral ni Cristo” (2 Juan 9; 2 Pedro 2:1). Ang iba ay iniwan ang kanilang asawa at mga anak upang mamuhay nang imoral sa natitirang bahagi ng kanilang buhay, at pinutol ang lahat ng ugnayan sa bayan ng Diyos. Sa pagkakaalam ko, hindi sila kailanman nagsisi. Kaya pinagdududahan ko kung naging totoo man ang kanilang pagpapahayag ng pananampalataya. Hindi nila naiwala ang kanilang kaligtasan. Hindi nila ito kailanman nagkaroon, sa kabila ng anumang anyong nagpapakita ng kabaligtaran. Sinasabi ko ito batay sa mga talatang gaya ng mga nasa itaas, sa halip na sa sarili kong opinyon. Tunay na nagdudulot ito sa akin ng malaking sakit.

3. Ang ibang talata sa Biblia ay nananawagan sa mga nagpapahayag na mananampalataya na suriin ang katotohanan ng kanilang pagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo. Malinaw na matalinong gawin ito. Isaalang-alang ang mga talatang ito:

2 Corinto 13:5—Suriin ninyo ang inyong sarili kung kayo ay nasa pananampalataya. Subukin ninyo ang inyong sarili. Hindi

ba ninyo nakikilala sa inyong sarili na si Jesu-Cristo ay nasa inyo? Maliban na lamang kung kayo ay itinakwil.

2 Pedro 1:10—Kaya nga, mga kapatid, lalo pa kayong magsikap na tiyakin ang inyong pagkatawag at pagkahirang, sapagkat kung gagawin ninyo ang mga bagay na ito ay hindi kayo kailanman matitisod.

4. Ang ilang talata sa Biblia ay nagbibigay ng natatanging pansin sa mga salungatan sa pagitan ng pag-uugali ng isang tao at ng kanyang pagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo. Ang gayong mga salungatan ay katibayan ng pagiging huwad ng pagpapahayag ng isang tao.

1 Juan 2:4—Ang nagsasabing, Kilala ko Siya, ngunit hindi tumutupad sa Kanyang mga utos, ay sinungaling at ang katotohanan ay wala sa kanya. Tanungin mo ang iyong sarili, “Sino ang sinungaling dito?”

Santiago 2:14—Ano ang mapapakinabang, mga kapatid ko, kung sinasabi ng isang tao na siya ay may pananampalataya, ngunit wala namang mga gawa? Maililigtas ba siya ng pananampalatayang iyon? Ang “pananampalataya” ng ganitong tao ay hindi nagliligtas na pananampalataya.

1 Juan 2:19—Lumabas sila mula sa atin, ngunit hindi sila talagang sa atin, sapagkat kung sila’y sa atin, nanatili sana sila sa atin; ngunit sila’y lumabas upang mahayag na wala sa kanila ang sa atin.

Bago isinulat ni Juan ang sulat sa itaas, inilarawan na ng Panginoon ang katotohanang ito sa kuwento ng taong marunong na nagtayo ng kanyang bahay sa bato at ng taong hangal na nagtayo ng kanyang bahay sa buhangin (Mateo 7:24-27). Ang hangal ay ang “nakikinig sa mga salita Kong ito, at

hindi ginagawa ang mga ito.” Ang palagiang pakikinig nang walang pagsunod sa Panginoon ay tanda ng huwad na pagpapahayag. Walang bunga ang gayong pagpapahayag dahil hindi ito sinasamahan ng pagsunod. Binabalaan tayo na “may daan na sa wari ng tao ay matuwid, ngunit ang dulo nito ay mga daan ng kamatayan” (Kawikaan 14:12). Ang daang “sa wari ay matuwid” ay maaaring mali at humantong sa iyo sa Impiyerno. Itinuro ng Panginoong Jesus sa mga tao na dapat silang matakot kahit sa posibilidad lamang ng Impiyerno (Lucas 12:4-5).

“Ang bawat punungkahoy na hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay pinuputol at itinatapon sa apoy,” sabi ng Panginoon. “Kaya sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila” (Mateo 7:19-20). Nagsisimula ang talatang ito sa isang babala tungkol sa espirituwal na daan ng buhay na makitid at kakaunti lamang ang nakasusumpong (t. 14). Madalas banggitin ng Kasulatan ang mga huwad na relihiyon, mga huwad na propeta, mga huwad na apostol, mga huwad na guro at mga huwad na kapatid. Ang *huwad* dito ay nangangahulugang hindi tunay na mula sa Diyos. Sa buong kasaysayan ng Biblia, maraming masasamang hari, huwad na pinunong panrelihiyon at nalinlang na mga tao ang nag-akalang sila ay mga mananampalataya. Bagama’t si Judas Iscariote ay kasama ng Panginoong Jesus, siya ay “ang anak ng kapahamakan,” hindi isang anak ng Diyos. Ang bayang Israel ay ibinukod para sa layunin ng Diyos upang maging “ilaw sa mga bansa” (Isaias 49:6). Nakalulungkot na nabigo sila sa misyong ito at bumagsak sa kasamaan (Jeremias 2:21-22). Lumala nang husto ang kanilang kalagayan anupat sinabi ng Panginoon tungkol sa bayan, “Ang bawat isa sa kanila ay walang diyos at manggagawa ng masama” (Isaias 9:17). Noong Siya ay narito sa lupa, sinabi ng

Panginoon sa mga pinunong panrelihiyon, “Kayo ay sa inyong amang Diyablo, at ang mga nasa ng inyong ama ang ibig ninyong gawin” (Juan 8:44). Ang mga “anak ng kaharian” na iyon ay “itatapon sa kadiliman sa labas” sa huling paghuhukom (Mateo 8:12).

Paano tayo mag-aalinlangan, sa liwanag ng mga talatang sinipi sa itaas, na itinaturo ng Biblia na marami sa mga nag-aakalang sila ay mananampalataya ay lubos na nalinlang? Sa maraming pagkakataon, ang kanilang pagpapahayag ng pananampalataya, o pag-aangking sila ay mga tagasunod ng Panginoon, ay malinaw na hindi totoo ayon sa Kasulatan. Ang huwad na pagpapahayag ay tiyak na isang aral ng Biblia. Maraming miyembro ng iglesia o nabautismuhang tao ang dapat balaan tungkol sa kanilang walang batayang pagkakampante. “Huwag kayong padaya kaninuman sa mga salitang walang kabuluhan” (Efeso 5:6).

Ilalahad nang tahasan ng susunod na kabanata kung ano ang itinaturo ng Biblia tungkol sa kung paano maligtas. Basahin ito nang maingat, hawak ang iyong Biblia.

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 2: Posible Ba ang Huwad na Pagpapahayag?

1. Ano ang maaaring magpaduda sa iyo sa katotohanan ng pag-aangkin ng ilan na, “Ako ay Cristiano”? Bakit?
2. Ano ang nagtulak sa Panginoong Jesus na hamunin ang marami sa “bayang pinili” (ang mga Judio) kung sila ba ay “papasok sa Kaharian ng Langit” (Mateo 7:21-23; 13:38, 47-50)? Bakit sila lubos na nagtitiwala, at paano ito tumutukoy sa mga miyembro ng iglesia ngayon?

3. Kung susuriin mo ang iyong sarili tungkol sa iyong pagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo, ano ang maaari mong matuklasan (2 Corinto 13:5; 2 Pedro 1:10)?
4. Ano ang ilang salungatan sa pagitan ng huwad na pagpapahayag at ng tunay na nagliligtas na pananampalataya na ipinakikita sa 1 Juan 2:4; Santiago 2:14; 1 Juan 2:19?

Aralin 3: Ano ang Dapat Kong Gawin Upang Maligtas?

Ang pamagat ng kabanatang ito ay isang mabuting tanong. Una itong itinanong ng isang tagapagbantay ng bilangguan sa Filipos (Mga Gawa 16:30). Dapat itong masagot nang malinaw at maikli ng bawat nagpapahayag na Cristiano, ngunit marami ang hindi makasagot; at nagdudulot ito ng pagdududa kung sila nga ba ay makararating sa Langit. Ang ilan ay sumasagot, “Dapat tayong sumampalataya sa Diyos”; ngunit maging ang mga demonyo ay ganoon din (Santiago 2:19). Ang ilan ay nagsasabi, “Sumampalataya kay Jesus,” ngunit ano ang dapat nating paniwalaan tungkol kay Jesus? Ang ilan ay nagsasabi, “Anyayahan mo si Jesus sa iyong puso at maliligtas ka,” ngunit walang talatang malinaw na nagtuturo nito, kahit ang Apocalipsis 3:20. Ang mga aklat ng Roma at Juan, na pangunahing paliwanag kung paano maligtas, ay hindi nagtuturo nito.

Dapat tayong magsimula kay Cristo bilang pundasyon. Ang Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay ay mahahalagang bahagi ng Ebanghelyo. Ang mga talata ng Kasulatan na malinaw na nagtuturo ng nilalaman ng Ebanghelyo ay matatagpuan sa 1 Corinto 15:1-4. Sa pakikinig at pagsampalataya sa Ebanghelyong ito ay naliligtas tayo at tinatatakan ng Espiritu Santo (Efeso 1:13). Sa gayon ay pumapasok tayo sa isang nagliligtas at personal na kaugnayan sa Diyos sa pamamagitan ni Cristo.

Balikan natin nang maikli ang katotohanang umaakay sa atin sa kaligtasan at kung paano tayo dapat tumugon:

1. Dapat nating maunawaan na tunay tayong iniibig ng Diyos at ibinigay Niya ang Kanyang Anak para sa atin. “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, anupat ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan” (Juan 3:16). Nauunawaan mo ba ang halagang ibinayad ng Diyos upang ipakita ang Kanyang pag-ibig sa iyo?
2. Dapat nating maunawaan na ang suliranin ng tao ay ang kasalanan, na humahadlang sa pakikisama sa isang banal na Diyos. “Sapagkat ang lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos” (Roma 3:23). “Ang inyong mga kasamaan ang naghiwalay sa inyo at sa inyong Diyos, at ang inyong mga kasalanan ang nagkubli ng Kanyang mukha sa inyo, kaya’t hindi Siya nakikinig” (Isaias 59:2). Tumutukoy ang mga salitang ito sa ating mga personal na kasalanan. Nadama mo na ba ang bigat ng mga ito at labis kang nabahala (Mga Gawa 2:37)? Kung hindi mo nadarama ang pangangailangan sa Kanyang kapatawaran, bakit ka lalapit sa Tagapagligtas ng mga makasalanan?
3. May kabayaran ang kasalanan, isang kinakailangang parusa, na maaaring bayaran sa iisang paraan lamang. “Sapagkat ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan, ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan kay Cristo Jesus na ating Panginoon” (Roma 6:23). “Ang kaluluwang nagkakasala ay mamamatay” (Ezekiel 18:20). Kamatayan ang tanging kabayaran sa kasalanan na tinatanggap ng Diyos. Hindi napatatawad ang iyong mga kasalanan sa paghingì lamang ng tawad, gaya ng paniniwala ng marami. May

parusang dapat bayaran. Hinihingi nito ang kamatayan, na kilala rin bilang parusang kamatayan. Maaaring ikaw ang magbayad nito, o maaaring iba ang magbayad nito para sa iyo.

4. Ang parusa ay hindi lamang pisikal na kamatayan kundi espirituwal na kamatayan, na paghihiwalay sa Diyos magpakailanman. “At ang Kamatayan at ang Hades ay itinaapon sa lawa ng apoy. Ito ang ikalawang kamatayan, at ang sinumang hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay ay itinaapon sa lawa ng apoy” (Apocalipsis 20:14-15). Kinatatakutan mo ba ito (Mateo 10:28)? Kung hindi, bakit hindi?
5. Dahil iniibig tayo ng Diyos, isinugo Niya ang Panginoong Jesus upang mamatay sa ating lugar bilang kahalili upang bayaran ang parusang kamatayan para sa atin. “Noong tayo’y makasalanan pa, si Cristo ay namatay para sa atin” (Roma 5:8). “Si Cristo man ay nagdusa nang minsan dahil sa mga kasalanan, ang matuwid para sa mga di-matuwid, upang tayo’y madala Niya sa Diyos” (1 Pedro 3:18). Nauunawaan mo ba na ang Diyos ang pumalit sa iyong lugar, naging iyong kahalili, upang bayaran ang iyong mga kasalanan? Ito lamang ang paraan upang iligtas ang iyong kaluluwa. “Iniibig Niya tayo at hinugasan tayo sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang sariling dugo” (Apocalipsis 1:5). Kung wala ang gawang ito ng awa, mamamatay tayong lahat sa ating mga kasalanan (Juan 8:24).
6. Hindi mo kayang bayaran ang iyong mga kasalanan o pagsikapang makarating sa Langit sa pagsisikap lamang na maging mabuting tao. Ang mabubuting gawa ay bunga ng

binagong buhay, hindi paraan ng pagkakamit ng kaligtasan. “Sapagkat sa biyaya kayo ay naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya, at ito ay hindi mula sa inyong sarili; ito ay kaloob ng Diyos, hindi dahil sa mga gawa, upang walang sinumang makapagmalaki. Sapagkat tayo ay Kanyang gawa, nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na inihanda ng Diyos noon pa upang ating lakaran” (Efeso 2:8-10). Walang taong makapag-aangking matuwid o sapat na mabuti upang makapasok sa Langit (Roma 3:10-12). Sa palagay mo ba ay ikaw ang eksepsiyon dito?

7. Bagama't ginawang posible ni Cristo ang ating kapatawaran sa pamamagitan ng Kanyang handog, dapat tayong tumugon sa Diyos upang matanggap ang Kanyang kaligtasan. Ang tunay na pananampalataya ay may kasamang pagsisisi at pagpapasakop sa Diyos. Ang pagsisisi ay pagbabago ng isip na nagbubunga ng pagbaling sa matuwid na mga daan ng Diyos. Mahalaga ang pagsisisi upang maging matuwid sa harap ng Diyos. “Kaya magsisi kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan” (Mga Gawa 3:19). Ano ang pagsisisi? Ito ay pagbabago ng isip na magbubunga ng pagbabago ng buhay. “Talikuran ng masama ang *kanyang* lakad at ng taong liko ang kanyang mga isipan; at manumbalik siya sa Panginoon, at kahahabagan Niya siya” (Isaias 55:7). Ang “pagsisisi sa Diyos at pananampalataya sa ating Panginoong Jesu-Cristo” (Mga Gawa 20:21) ay magkasamang katotohanan na hindi dapat paghiwalayin.
8. Dapat mong tanggapin si Jesu-Cristo (ang Mesiyas) bilang Panginoon at Tagapagligtas. “Ngunit ang lahat ng *tumanggap* sa Kanya [sa Panginoong Jesu-Cristo], sila ay

binigyan Niya ng karapatang maging mga anak ng Diyos, sa mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan” (Juan 1:12).

“Ang *nasa kanya ang Anak* ay may buhay; ang wala sa kanya ang Anak ng Diyos ay walang buhay” (1 Juan 5:12). “Kung ipahahayag mo ng iyong bibig ang Panginoong Jesus [o si Jesus bilang Panginoon], *at sasampalataya ka sa iyong puso* na Siya’y muling binuhay ng Diyos mula sa mga patay, maliligtas ka” (Roma 10:9). Ang seremonya ng kasal ay isang larawan ng pagtanggap kay Cristo bilang iyong Panginoon at Tagapagligtas (Roma 7:4; Efeso 5:22-30). Ang dalawang tao ay tumatanggap sa isa’t isa at itinatalaga ang kanilang sarili sa isang tapat na ugnayan. Ganoon din ang pagtanggap kay Cristo.

Ang pananampalataya ang daluyan o kondisyon ng kaligtasan. Paano nagiging mabisa ang pananampalatayang ito? Higit ito sa pagsasabi ng isang partikular na panalangin, o paghingi ng tawad, o pagtataas ng kamay, o pagsang-ayon lamang ng isip sa mga katotohanan ng Biblia. Ito ay isang bagay na sumasangkot sa isip, kalooban at damdamin (ang iyong buong pagkatao) sa isang tiyak, taos-puso at bumabagong-buhay na pasya. Ito ay personal at bumabagong pagpasok sa bagong buhay kasama ang Panginoong Jesu-Cristo. Narito ang mga hakbang ayon sa iba’t ibang Kasulatan:

—Naririnig mo ang mensahe ng Ebanghelyo, sinasampalatayanan mo ito (umaasa, nagtitiwala, sumasandig sa katotohanan nito) at ibinibigay sa iyo ng Diyos ang Espiritu Santo (Efeso 1:13).

—Nauunawaan mo at lubos kang naniniwala na binayaran ni Jesus ang iyong mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang

kamatayan sa krus, nabuhay na muli mula sa mga patay at buhay ngayon upang tawagin ka sa Kanya (1 Corinto 15:1-4).

—Tinatalikuran mo ang pag-asang ang iyong sariling “kabutihan,” o ang pagsisikap na tuparin ang Sampung Utos, ay makapagbibigay sa iyo ng pabor sa Diyos (Roma 4:4-5; Galacia 2:16). Sa gayon ay hindi ka mapapasailalim ng sumpa dahil sa pagsisikap na gawing katanggap-tanggap ang iyong sarili sa Diyos sa sarili mong pagsisikap (Galacia 3:10). Si Cristo lamang ang may kakayahang maglinis sa iyo. Ang kaligtasan ay ang di-karapat-dapat na pabor ng Diyos sa mga makasalanan (Efeso 2:8-9). Hindi tayo karapat-dapat sa pagtanggap ng Diyos at hindi natin makakamit ang Kanyang kaligtasan sa sariling pagsisikap.

—Pumapasok ka sa Pintuan ng buhay na walang hanggan na si Cristo Mismo (Juan 10:9), hindi sa pagtingin sa iglesia, mga ritwal o mabubuting gawa upang buksan ang daan.

—Lumuluhod ka kay Jesus bilang Panginoon at Tagapagligtas, kahit hindi mo pa alam ang lahat ng ibig sabihin nito sa hinaharap, gaya ng dapat gawin ng lahat sa bandang huli, pati ng mga napahamak at isinumpa (Filipos 2:10-11). Dapat kang maging handang ipahayag si Jesus bilang Panginoon sa harap ng iba (Roma 10:9).

—Ipinanganak ka sa isang bagong espirituwal na buhay sa pagpasok ng Espiritu Santo sa iyong buhay (Juan 3:6-7). Ang Espiritu ang nagbibigay sa iyo ng kakayahang mamuhay ng binagong buhay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos. Ikaw ay nagiging bagong nilalang. Lumilipas ang mga lumang bagay (2 Corinto 5:17). Ikaw ay lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay (Juan 5:24), mula sa kadiliman tungo sa liwanag (1 Pedro 2:9; Colosas 1:13). Hindi ka pa ganap sa buhay dito sa

lupa, ngunit nagsisimula ka ng isang bagong buhay na unti-unting magbabago habang hinahayaan mong si Cristo ang mamahala sa iyong buhay at humubog sa iyong pagkatao.

—Kinikilala mo na iniligtas ka ni Cristo para sa isang layunin, ang mamuhay na sumusunod sa Kanya dito sa lupa. Hindi lamang Siya nag-aabot sa iyo ng tiket patungong Langit at saka ka hinahayaang mamuhay ayon sa gusto mo rito. Si Jesus na ngayon ang Panginoon, hindi ikaw. Siya ang bago mong may-ari (1 Corinto 6:19-20).

Balikan ang mga sumusunod na tanong at pag-isipan ang mga ito nang mabuti.

1. Nadama mo na ba ang iyong espirituwal na pangangailangan, ang iyong pagpapabaya sa Diyos at pagsuway sa Kanya? Nais mo bang kumilos? Maraming beses na ang mga tao ay gusto lamang makatakas sa kanilang kasalukuyang mga problema ngunit hindi nila nakikita ang kanilang pangunahing problema, na siyang kasalanan. Hindi nila nadarama ang anumang pangangailangan sa kapatawaran ng Diyos.
2. Pinahalagahan mo ba ang Kanyang dakilang pag-ibig sa iyo sa pagsusugo ng Kanyang minamahal na Anak sa lupang ito upang iligtas ka, kapwa para sa buhay na ito at sa buhay na darating? Nagpapasalamat ka ba? Sinabi ng Panginoon na ang nakadarama na pinatawad siya nang malaki ay umiibig nang malaki (Lucas 7:47). Napakakaunti sa mga nagpapahayag ang tunay na umiibig sa Panginoon dahil sa ginawa Niya para sa kanila.
3. Nais mo bang lubos na makipagkasundo sa Diyos at sumunod sa Panginoong Jesus sa halip na sa sarili mong

mga plano at pakana? Nais mo ba ang Kanyang paraan ng pamumuhay? Ang kaligtasan ay higit pa sa tiket patungong Langit. Ito ay pakikiisa sa Kanya, isang pagkakaisa ng buhay, na nakaaapekto sa iyong pamumuhay araw-araw. *Handa ka bang talikuran ang alam mong mali at magpasakop kay Jesus bilang iyong Panginoon at Tagapagligtas? Maaaring mukhang imposible itong gawin, ngunit hindi ka hinihilingang mangako o manumpa. Hinihilingan kang ipakita ang iyong taos-pusong hangarin. Ang Kanyang kapangyarihan ang magbibigay sa iyo ng kakayahang mamuhay ng bagong buhay na ito. Handa ka na bang gawin ito?*

4. Taos-puso ka bang *walang anumang itinatagong pasubali*, sa kapakumbabaan at pagkadurog, na dumaing sa Panginoong Jesus na iligtas ka at pamahalaan ang iyong buhay? May bahagi ka bang pinanghahawakan na dapat sanang Siya ang may hawak? Ang pagtatalaga kay Cristo ay higit pa sa pangakong “sisikapin kong maging mas mabuti.”

Kung ginawa mo ito nang buong katapatan, kung gayon ay *pakinggan* mo ang mga salitang ito:

Ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas (Roma 10:13)

Ang lumalapit sa Akin ay hindi Ko itataboy kailanman (Juan 6:37)

Ang nakikinig ng Aking salita at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin ay may buhay na walang hanggan at hindi mapapasailalim sa paghatol, kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay (Juan 5:24).

Isinulat ko ang mga bagay na ito sa inyo na sumasampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos, upang malaman ninyo na kayo ay may buhay na walang hanggan (1 Juan 5:13).

Pansinin ang salitang *malaman*. Hindi lamang ito pag-aakala, pag-asa o paghaka-haka. Ang malaman ay nangangahulugang alamin nang may katiyakan.

Marami na akong nakausap tungkol sa paksa ng kaligtasan. Sa biyaya ng Diyos ay ipinagkaloob Niya sa akin ang pribilehiyong maakay ang ilan kay Cristo. Ang kanilang buhay pagkatapos ay *nagpatunay* ng katapatan ng kanilang pagtatalaga. Sa kabilang dako, sa kabila ng aking matinding pag-iingat, nakapanalangin ako kasama ng hindi iilang tao na malinaw na gumawa ng huwad na pagpapahayag. Naging pighati sila sa akin. Tinanong ko ang aking sarili, “Ano kaya ang mas mabuti kong nagawa?” Napagpasyahan ko na sa pangkalahatan ay hindi ako ang may kasalanan. Madalas ay nakiusap silang manalangin o magpasya agad, kahit iminungkahi kong maglaan muna sila ng panahon upang pag-isipan ito nang mabuti. Ano ang naging mali? Sa huli, nagsinungaling sila sa Espiritu Santo at nanumpa nang kasinungalingan sa harap ng Diyos. Maaaring “sumampalataya” sila sa isang paraan ngunit hindi ito pananampalatayang may kasamang pagsisisi at pagpapasakop kay Cristo bilang Panginoon. Hindi nila inangkin ang probisyon ni Cristo bilang tangi nilang pag-asa sa kaligtasan. Umasa tayo na kapag nananalangin ka kasama ng mga taong nagsasabing gusto nilang maligtas, sila ay may pagkaunawa at katapatan sa kanilang puso. Sa gayon ay handa silang humarap sa kanilang Diyos (Amos 4:12).

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 3: Ano ang Dapat Kong Gawin Upang Maligtas?

1. Kung may magtanong sa iyo, “Ano ang dapat kong gawin upang maligtas?” o “Paano ako makatitiyak na mapupunta ako sa Langit?”, paano mo siya sasagutin? Isulat nang maikli ang mga pangunahing hakbang na ilalahad mo at ang mga Kasulatang ipababasa mo sa kanya pagkatapos ng bawat punto.
2. Sa iyong palagay, ano ang mga pangunahing hadlang sa pag-unawa sa daan ng kaligtasan, lalo na sa mga naniniwala (nang mali) na sila ay Cristiano? Maglista ng hindi bababa sa tatlong posibleng bahagi ng kalituhan o maling pagkaunawa.
3. Maglista ng hindi bababa sa tatlong tanong na maaari mong itanong upang subukin ang pagkaunawa at pagtatalaga ng mga nagpapahayag na sila ay Cristiano.
4. Isulat nang maikli ang hindi bababa sa isang karanasan kung saan sinikap mong akayin ang isang tao kay Cristo o hamunin ang pinaghihinalaan mong huwad na katiyakan. Ano ang pangunahing usapin o mga usapin?

Aralin 4: Ano ang Nagliligtas na Pananampalataya?

Kung walang pananampalataya ay hindi maaaring makalugod sa Kanya (Hebreo 11:6)

Hindi sinasabi ng Kasulatan na mahirap makalugod sa Diyos kung walang pananampalataya. Malinaw nitong sinasabi na imposible ito. Ang pananampalataya ang susing salita sa pagtiyak ng ating kaugnayan sa Diyos. Ito ang paraang pinili ng Diyos upang makamit natin ang kapatawaran ng mga kasalanan at makapasok sa buhay na walang hanggan. Ito ang daluyan na nag-uugnay sa isang makasalanang tao sa isang banal na Diyos sa pamamagitan ng Panginoong Jesu-Cristo at ng Kanyang natapos na gawain sa krus. Paulit-ulit na sinasabi ng Biblia na tayo ay naliligtas sa pamamagitan ng pananampalataya. Napakapangunahin ng pananampalataya anupat ang mga anak ng Diyos ay tinatawag na mga mananampalataya (ang mga may nagliligtas na pananampalataya) at ang mga hindi sa Diyos ay tinatawag na mga di-mananampalataya (ang mga walang ganitong pananampalataya).

Ano ang kalikasan ng nagliligtas na pananampalataya? Paano ito isinasagawa? Ano ang kasangkot dito? Ano ang pagkakaiba ng tunay na pananampalataya at ng ipinahahayag na pananampalataya na hindi tunay sa paningin ng Diyos? Maraming tao ang tila “naniniwala sa paniniwala.” Sinasabi nilang dapat tayong sumampalataya ngunit malaki ang pagkakaiba-iba ng kanilang opinyon kung ano ba ang kanilang pinaniniwalaan.

Maaaring maglarawan nito ang isang nakatatawang kuwento. Isang batang lalaki ang binabautismuhan sa paglulubog ng isang grupo na naniniwala sa tatluhang bautismo. Ibig sabihin, tatlong beses nilang inilulubog ang binabautismuhan. Tinanong ng pastor na nagbabautismo ang bata, “Sumasampalataya ka ba?” at sumagot siya, “Sumasampalataya ako.” Pagkatapos ay inilubog siya at matagal na hinawakan sa ilalim ng tubig. Nang umahon siya upang huminga, tinanong siyang muli, “Sumasampalataya ka ba?” at sumagot siya, “Sumasampalataya ako.” Inilubog siya at hinawakan sa ilalim nang mas matagal pa. Umahon siya na nagpupumiglas at humihingal. Sa ikatlong pagkakataon ay tinanong siya, “Sumasampalataya ka ba?” Sa pagkakataong ito ay sumabog siya, “Naniniwala akong gusto mo akong lunurin!” Hindi nalalayo ang sagot na iyon sa uri ng nalilito at malabong paniniwala ng maraming tao tungkol sa bautismo sa tubig. Kailangan ng mas mabuting pagkaunawa sa nagliligtas na pananampalataya kaysa riyon.

Mga Halimbawa ng Pananampalataya

Nagbibigay ang Lumang Tipan ng ilang halimbawa ng pananampalataya. Ang pinakamahalaga ay ang pananampalataya ni Abraham, yamang binanggit siya sa Roma 4 bilang huwaran ng nagliligtas na pananampalataya. Sinasabi ng Genesis 15:6, “Sumampalataya siya sa Panginoon at ibinilang Niya ito sa kanya na katuwiran.” Ano ang pinaniwalaan ni Abraham? Pinaniwalaan niya ang pangako ng Diyos na magkakaroon siya ng anak na lalaki, bagama't matanda na siya. Pinaniwalaan niya na ang kanyang mga inapo ay magiging kasindami ng mga bituin. Una niyang ipinakita ang pananampalataya sa Diyos nang sundin niya ang Kanyang utos

na lisanin ang Ur ng mga Caldeo (Genesis 12:1-4). Gayundin, sumampalataya siya sa Diyos nang sundin niya Siya sa paghahandog kay Isaac (Genesis 22). Ang pananampalataya ni Abraham ay hindi pagsang-ayon lamang ng isip sa mga abstraktong pahayag tungkol sa Diyos. Ito ay pananampalatayang umakay sa kanya sa pagsunod.

Ang isang pariralang kung minsan ay katumbas ng ideya ng pananampalataya sa Panginoon ay “ang pagkatakot sa Panginoon.” Ang ganitong uri ng takot ay nakasalig sa tunay na pananampalataya (Deuteronomio 31:12-13). Si Job ay inilarawan bilang isang natatakot sa Diyos at lumalayo sa masama (Job 1:8; 2:3). Inilalahad ng mga salitang iyon ang kanyang kalagayan kapwa sa positibo at negatibong paraan. Nang sabihin ni Abraham sa Gerar, “walang takot sa Diyos sa lugar na ito” (Genesis 20:11), inilalarawan niya ang isang lungsod na walang sinumang nagtitiwala sa tunay na Diyos. Ang matakot sa iisang tunay na Diyos ay ang igalang Siya nang lubos. Maraming sinaunang bayan ang may mapamahiing takot sa maraming huwad na diyos at masasamang puwersa. Gayunman, hindi ito kinakailangang umakay sa kanila na tumalikod sa masama, gaya ng nangyari kay Job, ni nakabatay ito sa anumang natatanging pahayag ng Diyos.

Sa Bagong Tipan, ang pananampalataya ay nangangahulugang matibay na paniniwala, na nakabatay sa *pakikinig* ng Salita ng Diyos (Roma 10:17). Ang mga salita para sa *mananampalataya* at *di-mananampalataya* ay mga anyo ng salitang ito. Ang pangunahing ideya ay tumutukoy sa pagtitiwala sa sinabi ng Diyos. Ang pagtitiwala ay nangangahulugang matibay na paniniwala o paninindigan na may kasamang pagtatalaga sa Panginoon at pagpapasakop sa Kanya.

Mga Katumbas na Pananalita para sa Pananampalataya

Ginagamit din ang iba pang mga pananalita upang ipakita ang paraan ng ating pagkaligtas. Kabilang dito ang pagtanggap sa Kanya (Juan 1:12), pakikinig sa Salita ng Diyos (Juan 8:47) sa diwa ng pagtugon (Juan 12:47), pagtingin sa Anak (Juan 6:40; 12:45), paglapit kay Jesus (Juan 5:40), pagtawag sa pangalan ng Panginoon (Roma 10:13), pagpapahayag kay Jesus bilang Panginoon (Roma 10:9), pagtingin sa Kanya (Isaias 45:22) at pagsunod sa Kanya (Marcos 2:14). Ang katibayang ito (ang pagsunod sa Kanya) ay malapit ang kahulugan sa “pananatili” o “pagpapatuloy” sa Kanya, na katibayan ng tunay na pananampalataya.

Walang isa man sa mga pananalitang ito ang dapat bigyang-diin na para bang kasama na rito ang kabuuan ng doktrina kung paano maligtas. Sa pamamagitan ng pananampalataya ay tinatanggap ng mga mananampalataya “ang kaloob ng Diyos” (Efeso 2:8). Ang kaligtasan ay kaloob sa diwang hindi ito maaaring pagtrabahuhan. Hindi ito tiket patungong Langit na ipinamimigay sa mga pulong ng iglesya, nang walang pagtatalaga sa Panginoon at pagsandig sa Kanyang natapos na gawain. Ang pagpapaikli sa mensahe ng pananampalataya sa isang simpleng paanyayang “tanggapin ang libreng kaloob na ito” ay hindi tapat na humaharap sa buong turo ng Kasulatan kung paano maligtas.

Ganoon din masasabi sa pagpapaliit ng pananampalataya sa ideya ng paghingi (Juan 4:10). Ang pagsampalataya ay higit sa paghingi. Hindi rin ang Apocalipsis 3:20 ang wastong saligan ng payong, “Anyayahan mo lang si Jesus sa iyong puso” upang ikaw ay maligtas. Ang pariralang iyan ay isa sa mga pinakaabusadong pormula ng kaligtasan. Hindi ginamit ang

talatang ito sa konteksto ng pag-eebanghelyo. Ang bahaging ito ay isinulat sa iglesya sa Laodicea, na sinabi ng Panginoon na Kanyang iluluwa mula sa Kanyang bibig. Ipinapahiwatig nito na ang karamihan sa kanila ay hindi ligtas. Hindi ito pormula upang maligtas.

Ang Salita ng Diyos Bilang Saligan ng Pananampalataya

Nang maligtas ang tagapagbantay ng bilangguan sa Filipos, sinasabi na siya at ang kanyang sambahayan ay “sumampalataya sa Diyos” (Mga Gawa 16:34). Hindi ito tumutukoy sa paniniwala na umiiral ang Diyos, kundi sa sinabi sa tagapagbantay ni apostol Pablo tungkol sa Panginoong Jesu-Cristo (Mga Gawa 16:31). Karaniwan nating pinaniniwalaan ang isang bagay na ating nabasa, o sinabi sa atin, o mula sa iba pang pinagmulan. Ano ang batayan o pundasyon ng pinaniniwalaan natin sa paraang nagliligtas? Dapat itong ang Salita ng Diyos (1 Tesalonica 2:13; Roma 10:17). Ang pananampalataya ay nagmumula sa pakikinig, o pagbabasa ng Salita ng Diyos, o sa mensahe ng mga lingkod ng Diyos tungkol sa sinabi ng Diyos (Roma 10:14). Sinasampalatayanan natin “ang patotoo ng Diyos” sa Kasulatan (1 Juan 5:9). Naniniwala tayo na tapat ang Diyos sa Kanyang sinasabi kahit ang bawat tao ay masumpungang sinungaling (Roma 3:3-4). Sumasampalataya tayo “sa pag-asa ng buhay na walang hanggan, na ipinangako ng Diyos na hindi makapagsisinungaling, bago pa nagsimula ang mga panahon” (Tito 1:2).

Kaya ang pananampalataya ay nakakabit sa patotoo ng Diyos na ibinigay sa atin sa pamamagitan ng Banal na Kasulatan. Ipinahayag ng apostol “ang patotoo ng Diyos” sapagkat mahalaga ito sa nagliligtas na pananampalataya (1 Corinto 2:1). Ang pananampalataya ay hindi tungkol sa mga kredo o

tradisyon ng mga iglesya, o sa pagtitiyak ng tao mula sa mga pinuno o kapamilya, gaano man kabuti ang kanilang hangarin. Hindi ito pansariling pagtitiwala lamang sa ating puso o sa sarili nating iniisip. Kung ang pananampalataya ay hindi tuwirang nakakabit sa sinasabi ng Diyos sa Kanyang Salita, ito ay nakasandig sa ibang pundasyon. Ang Biblia ang nagsasabi sa atin tungkol sa isang Diyos na handang tubusin ang Kanyang bayan, isang Diyos na nagsugo ng Kanyang Anak upang mamatay para sa atin sa krus, isang Cristo na “may kakayahang lubos na magligtas [magpakailanman, nang ganap] sa mga lumalapit sa Diyos sa pamamagitan Niya” (Hebreo 7:25). Kung wala ito, ang ating pananampalataya ay sasandig sa gumagalaw na buhangin ng pansariling pakiramdam ng tao.

Ang Panginoong Jesu-Cristo Bilang Layon ng Pananampalataya

Walang duda na inilalahad ng Bagong Tipan ang Panginoong Jesus bilang layon o sentro ng nagliligtas na pananampalataya. Inanyayahan Niya ang mga tao na lumapit sa Kanya, sumunod sa Kanya, magtiwala sa Kanya at sumunod sa Kanyang salita. Ang “sinumang sumampalataya sa Kanya” ang may buhay na walang hanggan (Juan 3:16). Sinabi ni Jesus, “Ako ang Daan at ang Katotohanan at ang Buhay; walang sinumang makapupunta sa Ama kundi sa pamamagitan Ko” (Juan 14:6). Maaaring tawagin ito ng ilan na makitid ang isip, panatiko o labis, ngunit si Jesus Mismo ang awtoridad ng natatanging pag-aangking ito na tumatanggi sa lahat ng iba pang paraang panrelihiyon ng paglapit sa Diyos. Sinabi Niya, “Ako ang Pintuan. Kung ang sinuman ay pumasok sa pamamagitan Ko, siya ay maliligtas” (Juan 10:9). Sa mga nagtanong kung anong gawa ang dapat nilang gawin upang makalugod sa Diyos, sumagot Siya, “Ito ang gawa ng Diyos, na kayo'y

sumampalataya sa Kanya na Kanyang isinugo” (Juan 6:29). Ang pagsampalataya ay hindi isang mabuting gawang panrelihiyon na paraan ng pagkakamit ng kaligtasan. Ito ay pagtugon sa utos ng Diyos. Ang Diyos ay “nag-uutos ngayon sa lahat ng tao sa lahat ng dako na magsisi” (Mga Gawa 17:30). Ipinahahayag ng Ebanghelyo ni Juan na isinulat ito “upang kayo'y sumampalataya na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos, at sa pagsampalataya ay magkaroon kayo ng buhay sa Kanyang pangalan” (Juan 20:31).

Hindi maaaring paniwalaan ng isang tao ang anumang gusto niya tungkol sa Panginoong Jesus upang maligtas. Hindi tayo dapat lumikha ng isang pansariling Jesus ayon sa sarili nating kagustuhan at magtiwala sa kanya. Nakatali tayo sa patotoo ng Diyos tungkol sa Kanya. Mahalagang itanong, “Sino si Jesus?” Ang pagsasabing Siya ay isang dakilang tao, isang propeta, o maging ang pinakadakilang tao sa kasaysayan, ay hindi sapat.

Nagsisimula ang Ebanghelyo ni Juan sa pahayag na si Jesus ang Salita ng Diyos at na Siya ay umiiral na mula sa walang hanggang nakaraan. “Sa *pasimula* ay ang Salita” at ang Salita ay Diyos. Ang “*pasimula*” ay hindi nangangahulugang noong Siya ay nagsimulang umiral. Siya ay laging umiiral. Bilang Diyos Anak, Siya ay kapwa naiiba sa Diyos Ama at gayunman ay madalas na kinikilalang kaisa ng Diyos. Si Jesus ay ang Diyos Anak, hindi ang Diyos Ama. Bilang gayon ay nakikipag-ugnayan Siya sa Ama sa loob ng kahanga-hangang pagkakaisa ng iisa, ngunit maramihang Diyos. Bilang Anak ng Diyos, Siya ay nagkatawang-tao at nanahan sa gitna natin (Juan 1:14). Pumasok Siya sa isang sanlibutang Kanyang nilalang ngunit hindi Siya nakilala (Juan 1:10). Karamihan sa Kanyang sariling bayan (ang mga Judio) ay hindi tumanggap sa Kanya, ibig

sabihin, bilang kanilang Manlilikha, Diyos at Tagapagligtas. Sa diwa ng personal na pagtanggap sa Kanya bilang ating banal na Panginoon tayo maaaring maging mga anak ng Diyos (Juan 1:12). Ganyan tayong mga “sumasampalataya sa Kanyang pangalan,” na nangangahulugang sumasampalataya sa lahat ng kung sino Siya.

Kung hindi ka sumasampalataya na Siya ang AKO NGA (ang pangalan ng Diyos mula sa Exodo 3:14), sinabi ni Jesus na mamamatay ka sa iyong mga kasalanan (Juan 8:24). Minsan ay sinabi ni Jesus sa mga tao, “Ako at ang Aking Ama ay iisa,” at ang huling salita ay salita ng mahalagang pagkakaisa (Juan 10:30). Dahil dito ay tinangka Siyang batuhin ng Kanyang mga nakikinig. Nang tanungin Niya kung bakit, sumagot sila, “Hindi dahil sa mabuting gawa kaya Ka namin binabato, kundi dahil sa pamumusong, sapagkat Ikaw na isang tao ay ginagawa Mong Diyos ang Iyong sarili” (Juan 10:33). Malinaw nilang naunawaan kung sino ang inaangkin Niyang Siya.

Kailangang maunawaan na ang pagtanggap kay Cristo ay hindi usapin ng pagsasabi ng isang isinaulo o ritwal na panalangin (gaya ng madalas imungkahi), kundi usapin ng pagsampalataya kung sino Siya: ang ating Manlilikha at ating Panginoon.

Naunawaan ito ni Tomas nang sabihin niya, “Panginoon ko at Diyos ko” (Juan 20:28). Kapwa ipinahihwatig ang dalawang ideya (Panginoon at Diyos) sa Roma 10:9: “Kung ipahahayag mo ng iyong bibig ang Panginoong Jesus at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya’y muling binuhay ng Diyos mula sa mga patay, maliligtas ka.” Sa kanyang unang sermon, hayagang ipinahayag ni Pedro si Jesus bilang kapwa Panginoon at Cristo, ang ipinangakong Tagapagligtas ng mga Kasulatan sa Lumang Tipan (Mga Gawa 2:36).

Binigyang-diin ng pangangaral ng mga apostol tungkol kay Cristo ang Kanyang muling pagkabuhay mula sa mga patay at sa gayon ay ang Kanyang tagumpay laban sa kasalanan at kamatayan (Mga Gawa 2:31-32). Sa nabuhay na muling Panginoong Jesus tinawag ang mga lalaki at babae upang maligtas. Sinabi Niya, “Lumapit kayo sa Akin” (Mateo 11:28). Ang kaligtasan ay nasa isang Persona.

Personal na Kaugnayan kay Cristo sa Pamamagitan ng Pananampalataya

“Ang nasa kanya ang Anak ay may buhay; ang wala sa kanya ang Anak ng Diyos ay walang buhay” (1 Juan 5:12). Ang kaligtasan ay may kinalaman sa personal na kaugnayan kay Cristo. Ang salita sa Bagong Tipan para sa pananampalataya ay madalas sinusundan ng iba pang mga salita na nagbibigay-liwanag sa paksa. Sa isang karaniwang anyo, si Jesus ang layon ng pananampalataya (Juan 3:16; Mga Gawa 20:21). Literal itong nangangahulugang “sumampalataya patungo sa loob ng.” Ipinakikita nito ang isang pananampalataya na, wika nga, “naglalabas sa tao mula sa kanyang sarili at naglalagay sa kanya kay Cristo,” sabi ni Leon

Morris sa *Illustrated Bible Dictionary*. “Ipinahihiwatig ng anyong ito hindi lamang ang pagsang-ayon ng isip kundi pati ang moral na pagtatalaga sa persona ni Cristo,” ayon kay R. E. Nixon sa *Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*. Ang “pagkakaisang ito sa pananampalataya,” gaya ng tawag dito, ang batayan ng paghahambing sa kasal ng tao sa Roma 7:3-4. Doon ay ipinakikita na ang mga mananampalataya ay “isinama sa iba,” na tumutukoy kay Cristo, sa isang panghabang-panahong pagkakaisa (tingnan din ang Roma 6:5). Ang paglapit kay Cristo ay hindi basta paglapit sa Kanya at pakikipagkamay.

Ito ay ang pagsuko ng iyong sarili sa Kanya, katawan at kaluluwa.

Ang Nagligligtas na Nilalaman ng Pananampalataya

Dahil ang Panginoon ang sentrong layon ng pananampalataya, nakalililang kung ihihiwalay natin Siya sa anumang bahagi ng Kanyang ginawa upang maisakatuparan ang ating kaligtasan. Ang isang talatang gaya ng Mga Gawa 16:31 ay hindi buong pahayag ng mensahe ng kaligtasan, kundi isang pangungusap sa isang salaysay ng Kasulatan. Ang mensahe, na si Jesus ang sentrong persona, ay tinatawag na Ebanghelyo o “mabuting balita.” Ang Ebanghelyong sinampalatayanan ng mga taga-Corinto ay kinabibilangan ng kamatayan, paglilibing at muling pagkabuhay ni Cristo (1 Corinto 15:1-4). Inutusan ng Panginoon ang Kanyang mga alagad na ipangaral ang Ebanghelyo sa bawat nilalang (Marcos 16:15). Ang pagkakasunod-sunod ng kaligtasan para sa mga taga-Efeso ay ito: una nilang narinig ang salita ng katotohanan, ang Ebanghelyo, pagkatapos ay sinampalatayanan nila ang Ebanghelyo, at pagkatapos ay tinatakan sila ng Espiritu Santo (Efeso 1:13). Ang Ebanghelyo ay unang ipinahayag sa mga sumampalataya pagkatapos (1 Tesalonica 2:9; Mga Gawa 15:7). “Ang kapangyarihan ng Diyos” ay nasa mensaheng ito ng mabuting balita na umaakay sa kaligtasan ng kaluluwang tumatanggap (Roma 1:16). Ang sinumang magbabago sa pangunahing nilalaman nito o magsisikap na magdagdag ng gawang panrelihiyon o mga ritwal na panrelihiyon sa kahilingan ng pananampalataya ay nasa ilalim ng sumpa ng Diyos (Galacia 1:6-9). Gaya ng ating napansin, may maiikling pagbanggit sa mga bahagi ng Ebanghelyo na hindi bumubuo ng isang buong pahayag. Kung minsan ay ginagawa ito sa simpleng pagtawag sa mga tao na

sumampalataya kay Jesus. Ang Kanyang dugo o handog na kamatayan ay binibigyang-diin sa Roma 3:25. Ang krus, kung saan Siya namatay, ay binibigyang-diin sa 1 Corinto 1:18. Ang muling pagkabuhay ay binibigyang-diin sa Roma 10:9; Mga Gawa 17:3, 18, 31-32, at sa marami pang ibang lugar. Walang isang bahagi ang dapat bigyang-diin nang nag-iisa upang ikaila o kaligtaan ang iba pang mga bahagi.

Ang makapangyarihang mensaheng ito ay nakasentro sa buhay na Salita ng Diyos at umaakay sa bagong kapanganakan (1 Pedro 1:23). Kaya maingat ang mga apostol na ipangaral si Cristo nang lubos saanman sila magpunta (Roma 15:19-20), na inihahasik ang kahanga-hangang binhi (Mateo 13:3-8). Sinabi ni Pablo, “Sa aba ko kung hindi ko ipangangaral ang Ebanghelyo” (1 Corinto 9:16).

Mula sa paglalarawang ito ng nilalaman, nakikita natin na kailangan ang kaalaman sa Ebanghelyo upang maligtas. Ang pangangaral ay nagdadala ng kaalaman sa katotohanan (1 Timoteo 2:4) na umaakay sa kaligtasan (Lucas 1:77). Ang Ebanghelyo ay dapat ipangaral (Roma 10:14), o ipamahagi sa pamamagitan ng nakalimbag na pahina. Kailangan dito ang pagsusugo ng mga misyonero at mga ebanghelista. Ang lahat ng tao ay dapat makarinig tungkol sa kasalukuyan at buhay na Panginoong Jesus at sa Kanyang kamatayan bilang kahalili para sa ating mga kasalanan (1 Pedro 3:18), na nagbabayad ng kabayaran ng ating mga kasalanan (Roma 6:23). Dapat maunawaan ng bawat nakikinig kung paano aariing-ganap ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya ang sumasampalataya kay Jesus (Roma 5:1). Ang ganitong pag-eebanghelyo ay hindi aakay sa mga tao na umasa sa mga

nakaraang panalangin, mga “pagtatalaga” at mga ritwal ng iglesia bilang pag-asa sa Langit.

Kailangan sa Pananampalataya ang Pagsunod kay Cristo

Kapwa kasangkot ang kalooban at ang isip sa nagliligtas na pananampalataya. Sinabi ng Panginoong Jesus, “Kung ibig ng sinuman na gawin ang Kanyang kalooban, malalaman niya ang aral, kung ito ay mula sa Diyos” (Juan 7:17). Kapag handa tayong gawin ang kalooban ng Diyos, handa tayong ipasakop ang ating sariling kalooban sa Diyos, na nangangahulugang sundin Siya. Hindi ipinahihiwatig ng pagkukusa o pagkahanda na kailangan munang gumawa ng mabubuting gawa, o umiwas sa masasama, bago magpasakop kay Cristo. Ang panawagan ng Diyos sa atin mula pa sa panahon ng Lumang Tipan ay madalas, “Sundin ninyo ang Aking tinig.” Ang utos na iyon ay unang itinuo sa isang mapaghimagsik at makasalanang bayan (Deuteronomio 8:20; Jeremias 7:23-28). Tinatawag tayo ng Diyos na pumili ng buhay o kamatayan. Nag-aalok Siya ng mga pagpapala o ng sumpa, ayon sa ating pipiliin (Deuteronomio 30:19).

Ang pagsuway ay ibinibilang na kawalan ng pananampalataya (Hebreo 3:18-19). Ang mga taong suwail, sa diwa ng palagiang gawain, ay mga taong hindi ligtas (1 Pedro 2:7-8; Roma 10:21). Kaya sila ay tinatawag na “mga anak ng pagsuway” (Efeso 2:2; 5:6). Inilalarawan ng talinghaga sa Lucas 19:14 ang tugon ng gayong mga tao sa Panginoon sa ganitong paraan: “Ayaw naming maghari sa amin ang taong ito.” Tumangis si Jesus dahil sa pagtangga sa Kanya ng mga taga-Jerusalem at sinabing nais Niya silang iligtas ngunit ayaw nila (Mateo 23:37; Lucas 19:41-42). Kaya ang nagliligtas na pananampalataya ay isang pasya ng kalooban ng tao, na sumusuko sa buhay na Panginoon. Ang pasyang ito ay umaakay sa isang panloob na pagkukusang

sumunod sa Kanya. “Sinunod ninyo mula sa puso ang anyo ng aral na ibinigay sa inyo. At palibhasa’y pinalaya mula sa kasalanan, kayo’y naging mga alipin ng katuwiran” (Roma 6:17).

Ang sumunod kay Cristo (o sa Ebanghelyo) ay katumbas na pananalita ng sumampalataya kay Cristo (o sa Ebanghelyo). Ang darating na paghatol ng Diyos ay sasapit sa mga “hindi sumusunod sa Ebanghelyo ng ating Panginoong Jesu-Cristo” (2 Tesalonica 1:8; 1 Pedro 4:17). Ang kaligtasan ay “ang *pagsunod* ng pananampalataya” (Roma 1:5; 16:26). Higit ito sa paniniwala sa mga katotohanan. Ang Espiritu ng Diyos ay ibinibigay sa kaligtasan sa mga *sumusunod sa Kanya* (Mga Gawa 5:32). Ang gintong tanikala ng kaligtasan ay inilalahad sa 1 Pedro 1:2: tayo ay “hinirang ayon sa paunang kaalaman ng Diyos Ama, sa pagpapakabanal ng Espiritu, upang sumunod at mawisikan ng dugo ni Jesu-Cristo.” May kasamang pagsunod ang pagsampalataya sa pangangaral ng Ebanghelyo at sa tawag ng Diyos. Ang mga mananampalataya ay itinuturing na “masunuring mga anak” (1 Pedro 1:14). Madalas sabihin na walang rebelde sa kaharian ng Diyos. Ang mga tumatanggi sa awtoridad ni Jesus ay ibinibilang na Kanyang mga kaaway kaya sila ay tiyak na mapapahamak (Lucas 19:27). Sa bandang huli ay mapipilitan silang lumuhod sa Kanya sa isang darating na araw, para sa kaluwalhatian ng Diyos, ngunit huli na ito para sa kanilang kaligtasan. Sa araw na iyon, “sa pangalan ni Jesus ay luluhod ang bawat tuhod” (Filipos 2:10).

Ano kaya ang maaaring humadlang sa milyun-milyong nilalang ng Diyos, na nilikha ayon sa Kanyang larawan, upang hindi nila makamit ang walang hanggang pakinabang ng alok ng Ebanghelyo? Susuriin ng susunod na kabanata ang ilang posibleng dahilan.

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 4: Ano ang Nagliligtas na Pananampalataya?

1. Paano mo ilalarawan ang tunay na nagliligtas na pananampalataya? Maging maikli ngunit sapat na kumpleto.
2. Sa iyong palagay, alin sa mga talata ang pinakamalinaw na nagsasabi kung paano maligtas? Bakit mo pipiliin ito bilang pinakamalinaw?
3. Ano ang dapat mong paniwalaan tungkol kay Jesus upang maligtas?
4. Ano ang ibig sabihin ng sumunod kay Cristo o “sumunod sa Ebanghelyo” upang maligtas?

Aralin 5: Ano ang mga Hadlang sa Nagliligtas na Pananampalataya?

“Kung katotohanan ang sinasabi Ko, bakit hindi kayo sumasampalataya sa Akin?” (Juan 8:46), tanong ng Panginoong Jesus. Iyan ay tanong na dapat pag-isipan. Bakit hindi sinasampalatayan ng mga tao ang tanging lubos na tapat na taong nabuhay kailanman? Bakit hindi nila mapaniwalaan ang sinasabi sa kanila ng isang Diyos na hindi makapagsisinungaling (Hebreo 6:18)? Isaalang-alang ang talatang ito: “Ang hindi sumasampalataya sa Diyos ay ginagawa Siyang sinungaling, sapagkat hindi niya sinampalatayan ang patotoong ibinigay ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak” (1 Juan 5:10). Gayunman, napakarami ang sa katunayan ay tumatawag sa Diyos na sinungaling dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya. Sinasabi tungkol sa Panginoong Jesus, “Nagtaka Siya dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya” (Marcos 6:6).

Ang pinag-uugatang problema sa kawalang ito ng pananampalataya ay tila nasa larangan ng kalooban. Yamang ang Diyos ay “nagnanais na ang lahat ng tao ay maligtas at makaalam ng katotohanan” (1 Timoteo 2:4), bakit hindi ito nangyayari ayon sa Kanyang kalooban? Pinili Niya sa Kanyang soberanya na bigyan ang mga tao ng karapatang pumili kung sino ang kanilang paglilingkuran (Josue 24:15). Maaari nilang piliin ang masama sa halip na ang mabuti, ang paghihimagsik sa halip na ang pagsunod, ang mga huwad na diyos sa halip na ang iisang tunay na Diyos, at ang sarili nilang paraan sa halip na ang paraan ng Diyos.

Ang ilang teologo ay naniniwala sa tinatawag na “pagkaalipin ng kalooban.” Ikinakaila nila na may kakayahan ang mga tao na malayang piliin ang kanilang landas sa buhay. Gayunman, ang bawat talata ng Kasulatan na nananawagan sa tao na pumili, sumunod o magpasakop sa kalooban ng Diyos ay tumatanggi sa doktrinang ito ng kawalan ng kakayahang tumugon.

Pakinggan ang mga salitang ito ng Panginoong Jesus sa mga tao sa Jerusalem: “Gaano kadalas Kong ninais na tipunin ang iyong mga anak, gaya ng pagtitipon ng inahing manok sa kanyang mga sisiw sa ilalim ng kanyang mga pakpak, ngunit ayaw ninyo” (Lucas 13:34). Nakikita natin sa mga salitang ito ang sinasadya at makasalanang pagtanggi ng tao na tumugon sa Diyos. Sinabi ng Panginoong Jesus sa Juan 5:40, “ayaw ninyong lumapit sa Akin upang kayo’y magkaroon ng buhay.” Narito, malinaw na sinabi, ang ayaw lumapit kay Cristo, hindi ang hindi makalapit. Handa Siyang iligtas ang “sinumang may ibig,” ngunit ang karamihan ay ayaw lumapit sa Kanya. Ang pagkukusa ang susi. “Kung ang sinuman ay *nagnanais na gawin ang Kanyang* kalooban, malalaman niya ang tungkol sa aral” (Juan 7:17).

Ang katigasan ng ulo at ang pinagmulan nito, ang kapalaluan, ay gawain ng kalooban. Malinaw na ipinaratang ng Panginoon sa bansang Israel ang kasalanang ito. “Alam Kong ikaw ay matigas ang ulo, at ang iyong leeg ay litid na bakal, at ang iyong noo ay tanso” (Isaias 48:4); “Iniunat Ko ang Aking mga kamay buong araw sa isang mapaghimagsik na bayan” (Isaias 65:2). Inaabot sila ng Diyos ngunit matigas na tinatanggihan ng bayan ang Kanyang mga babalang ibinigay sa pamamagitan ng mga propeta. Ang pangunahing bunga ng matigas na kalooban ay ang pagtangging ipasakop ang iyong buhay sa pamamahala ng Panginoon. Kung nais mong maging tagasunod ng

Panginoong Jesus, dapat mong maunawaan na hindi ito katanggap-tanggap sa Diyos (Lucas 6:46). Gayunman, may ilang sumusubok pa rin, at ipinakikita ng susunod na bahagi kung paano nila inaasahang magtagumpay.

Ang Kawalan ng Pagpapasakop sa Panginoong Jesu-Cristo

Ang gayong mga tao, gaya ng nabanggit sa itaas, ay nag-aakalang maaari nilang maayos na ihiwalay ang pagtanggap kay Jesus bilang Tagapagligtas sa katotohanang Siya ay Panginoon. Sa gayon ay maaari mo umanong tanggapin “ang kaloob na kaligtasan” gaya ng pagkuha mo ng isang regalo sa ilalim ng Christmas tree. Pagkatapos ay inaakala nilang maaari nilang ipagpaliban sa ibang araw ang pangangailangang kilalanin Siya bilang Panginoon. Inihambing ito ni Juan Carlos Ortiz sa pagtayo sa isang seremonya ng kasal at pagsasabi sa magiging asawa mo, “Tinatanggap kita bilang aking sariling tagapagluto,” na inihihiwalay ang isang bahagi ng ugnayan sa mga pananagutan ng buong pagtatalaga ng kasal. Ang layon ng kaligtasan ay ang Panginoong Jesu-Cristo. Wala tayong awtoridad na hatiin ang Kanyang persona kapag lumalapit tayo sa Kanya upang maligtas. Sa Bagong Tipan, Siya ay tinatawag na “ang Panginoon” nang mahigit 500 beses. Ito ang karaniwang anyong ginamit ng mga alagad sa personal na pagtawag sa Kanya. Ito ang titulong ginamit sa pagpapahayag sa Kanya sa aklat ng Mga Gawa (2:36; 10:36; 16:31; 20:21) gayundin sa mga sulat (Colosas 2:6; 2 Corinto 4:5; Roma 10:9). Mga isang dosenang beses lamang Siya binanggit bilang Tagapagligtas lamang.

Ang mga sumusuporta sa ideya ng paghihiwalay ng Kanyang pagka-Panginoon sa Kanyang pagka-Tagapagligtas ay madalas na mali ang paglalarawan sa posisyon ng kanilang mga

katunggali sa pamamagitan ng pag-akit sa mga kinikilingan ng mga ebanghelikal. Sinasabi nilang tayo ay naliligtas sa pananampalataya lamang at hindi sa pananampalataya na may dagdag na pagka-Panginoon. Siyempre, hindi ito pananampalataya na may dagdag na pagka-Panginoon, kundi isang pananampalatayang sumasaklaw sa buong Persona ng Panginoong Jesu-Cristo. Wala tayong karapatang paliitin ang saklaw ng pananampalataya sa pamamagitan ng pagpapaliit sa pagkakakilanlan ng Persona na siyang layon ng nagliligtas na pananampalataya. Dagdag pa rito, kung minsan ay sinasabi na tinatawag natin ang mga tao sa isang pagtatalaga sa Kanyang pagka-Panginoon. Sa halip, tinatawag natin ang mga tao sa Kanya, hindi sa pagtatalaga sa isang doktrina.

Sinasabi rin ng mga tumututol na hindi posibleng tukuyin kung “gaano kalaking pagka-Panginoon,” at hindi nila pinapansin na madali ring masasabing ang tanong ay, “Gaano kalaking pananampalataya?” Siyempre, hindi ito kung gaano kalaki kundi kung kanino tayo nagtitiwala. Sinasabi ng mga kritiko na “palihim nating idinadagdag ang mga gawa sa pananampalataya,” ngunit walang gawang may merito sa pagpapasakop sa awtoridad ng Panginoong Jesu-Cristo. Sinasabi nilang walang sinumang makaaalam ng buong saklaw ng pagka-Panginoon ni Cristo sa oras na siya ay maligtas, o maaasahang isagawa ito nang patiuna. Totoo ito, at hindi dapat asahan ito sa mga hindi pa ligtas. Ngunit dapat silang maging bukas at nakasuko sa anumang iutos Niya. Itinuturo ng ilan na ang *Panginoon* sa Roma 10:9 ay nangangahulugan lamang na naniniwala tayong si Jesus ay Diyos ngunit hindi kasama rito ang ideya na Siya rin ang ating Panginoon at Amo. Paano matatanggap ng isang tao si Jesus bilang Diyos at tatanggihan ang kasamang ideya na Siya rin ang Panginoon? Ang sinumang

tunay na naniniwalang si Jesus ay Diyos ay tiyak na kikilala sa Kanyang awtoridad bilang Panginoon. Dumarating ang kaligtasan kapag may “pagsisisi sa Diyos, at pananampalataya sa ating Panginoong Jesu-Cristo” (Mga Gawa 20:21).

Kailangan ang Biyaya ng Diyos at ang Gawa ng Espiritu Santo

Iminumungkahi ba natin na maaaring maligtas ang mga tao sa sarili nilang pagsisikap? Hindi. Mahalaga ang pagkukusa ng Diyos upang maligtas ang sinumang tao. Kung pababayaang tayo sa ating sarili, walang isa man sa atin ang maliligtas. Inilalahad ng Kasulatan ang Diyos bilang Dakilang Naghahanap sa Kanyang mga nahulog na nilalang (Genesis 3:8-9). “Ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala” (Lucas 19:10). Kung hindi isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak sa lupa, hindi tayo maliligtas. Kung hindi Niya ibinigay ang Kanyang Espiritu upang ipadama sa atin ang ating kasalanan at pangangailangan, hindi tayo maliligtas. Kung hindi tayo binigyan ng Kanyang Espiritu ng bagong buhay, hindi tayo maliligtas (Juan 3:5). Kung hindi tayo inilapit ng Diyos sa Kanyang Anak, hindi tayo maliligtas (Juan 6:44), ngunit hindi sinasabi ng talatang ito na iilang pinili lamang ang inilalapit, gaya ng hinuha ng ilan. Sinasabi ng Diyos, “Ilalapit Ko sa Akin ang lahat ng tao” (Juan 12:32). Kung wala ang di-karapat-dapat na pabor ng Diyos (biyaya), hindi tayo magkakaroon ng pagkakataong tanggapin ang kaloob na kaligtasan, nang hiwalay sa mga gawa (Efeso 2:8-9). Ang kaligtasan ay kaloob sa diwang hindi natin ito mabibili o makakamit sa pagsisikap ng tao, ngunit hindi ito kaloob sa diwa ng isang libreng tiket upang gawin ang anumang gusto natin. Ang kaligtasan ay mula sa Panginoon sa pagsisimula, paglalaan, pagsasakatuparan at pag-iingat. Wala sa mga katotohanang ito ang dapat gamitin

upang ikaila ang pangangailangan ng pananagutan ng tao sa pagtanggap sa mensahe ng Diyos.

Ano ang kaugnayan ng soberanong kalooban ng Diyos at ng ating pananagutan bilang tao na tumugon? Nakikita ng Diyos na nakaaalam ng lahat ang lahat ng mangyayari sa hinaharap. Isinasaalang-alang nito ang gagawin ng tao (1 Pedro 1:1-2). Sa diwang ito, ang mga itinalaga o itinakda sa buhay na walang hanggan ay sasampalataya (Mga Gawa 13:48). Gayunman, kasabay nito, nalungkot ang Panginoong Jesus dahil sa mga ayaw sumampalataya (Mateo 23:37). May pangkalahatang probisyon upang ang lahat ng tao ay magkaroon ng nagliligtas na pananampalataya (1 Juan 2:2). Hindi kailanman ipinahihiwatig ng Kasulatan na may hindi makasampalataya dahil hindi siya binigyan ng Diyos ng kinakailangang kakayahan. Tinatawag ng Diyos ang lahat ng tao na makinig upang sila'y mabuhay (Isaias 55:1-3). May kakayahan sila ngunit dapat din silang maging handa at kusang-loob.

Ang Pagpapatuloy at Pagtitiis ng Pananampalataya

Ang tunay na nagliligtas na pananampalataya ay magpapatuloy sa buong buhay sa tulong ng Diyos. Makasusumpong tayo ng malaking pampalakas-loob sa Filipos 1:6: “Ako'y lubos na nakatitiyak sa bagay na ito, na Siyang nagsimula ng mabuting gawa sa inyo ay magpapatuloy nito hanggang sa araw ni Jesu-Cristo.” Ang nagliligtas na pananampalataya ay hindi limitado sa oras na nagtatalaga ang isang tao kay Cristo para sa kaligtasan. Ang pananampalataya ay hindi isang lumilipas na yugto o pansamantalang pasya kundi ang pasimula ng isang pangmatagalang ugnayan. Apat na beses sinasabi ng Kasulatan, “ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya.” Ang katiyakan ng kaligtasan ay nakasalalay sa ating pagpapatuloy sa

pag-asang mayroon tayo sa Panginoong Jesu-Cristo (Colosas 1:23; Hebreo 3:6, 12, 14; 1 Corinto 15:1-2). Ngunit hindi ito kaligtasang nakasalalay sa pag-uugali. Ipinakikita ng mga talatang binanggit na ang pagtalikod sa pananampalataya ay nagpapakitang hindi ito kailanman naging tunay (1 Juan 2:19; 2 Juan 9; 2 Pedro 2:20-22). Ang pananatili ang nagpapatunay ng katotohanan (1 Juan 2:24). Si Judas Iscariote ay halimbawa ng pagtalikod. Nagdaragdag ang aklat ni Judas ng malawak na paglalarawan ng mga apostata, ang mga tumatalikod (Judas 11-16). Ang pagtitiis ng tunay na pananampalataya ay sinusuportahan ng probisyon ng Diyos na bagong buhay kay Cristo at ng presensya at kapangyarihan ng Kanyang Espiritu Santo na nananahan sa atin. Pinananatili rin ito ng pamamagitan ng panalangin ng Panginoong Jesus (Hebreo 7:25). Malinaw na ang nagliligtas na pananampalataya ay hindi “pansamantalang pananampalataya,” na hindi talaga tunay na pananampalataya (Lucas 8:13), kundi pananampalatayang nagtitiis hanggang wakas.

Ang Moral at Bumabagong mga Bunga ng Pananampalataya

May mga taong nag-aakalang maaari silang maging Cristiano nang walang anumang makabuluhang pagbabago sa buhay. Iba ang itinuturo ng Kasulatan. Dapat asahan ang pagbabago sa mga tunay na lumipat mula sa kamatayan tungo sa buhay, mula sa kadiliman tungo sa liwanag. “Kung ang sinuman ay nasa kay Cristo, siya ay bagong nilalang; ang mga lumang bagay ay lumipas na, narito, ang lahat ay naging bago” (2 Corinto 5:17). Ito ay napakalinaw na pahayag ng bumabagong-buhay na epekto na nagaganap kapag ang isang tao ay ipinanganak na muli sa pamamagitan ng Espiritu. Paanong ang mga tao, na may buhay ng Diyos na ngayon ay kumikilos sa kanila at may

Espiritu Santong nananahan sa kanila, ay hindi magpapakita ng anumang pagbabago mula sa dating buhay? Ang mga pagbabago ay maaaring maliit o malaki sa simula, depende sa uri ng buhay na kanilang ipinamuhay noon. Maging ang isang taong hindi namuhay nang imoral ay dapat makapansin ng pagkamakasarili sa kanyang mga pakikitungo at ng kanyang nakaraang pagpapabaya sa paghahanap ng kaugnayan sa Diyos.

Ang pananampalataya ay higit sa pagsang-ayon ng isip. Binabago ng tunay na pananampalataya ang tao sa loob at labas. Naitanong na, “Kung hindi ka iniligtas mula sa pagpapatuloy sa iyong mga kasalanan sa buhay na ito, mula saan ka iniligtas?” Tiyak na malaki ang naging pagbabago sa mga taga-Tesalonica (1 Tesalonica 1:9), sa mga unang Judiong nagbalik-loob (Mga Gawa 2:40-47), at sa mga alagad na iniwan ang lahat upang sumunod kay Jesus. Ang pananampalatayang hindi nagbubunga ng pagbabago sa buhay, na may tanda ng mabubuting gawa, ay sinasabing patay (Santiago 2:14-16). Maililigtas ba ng ganitong pananampalataya ang isang tao, tanong ni Santiago. Ang sagot ay “Hindi.” Sa pagkomento rito sa ilalim ng pamagat na “Mere Belief,” isinulat ni G. W. Bromiley (*New International Standard Bible Encyclopedia*), “Nagbababala si Santiago laban sa konklusyon na ang basta pagsang-ayon ay ang nag-aaring-ganap na pananampalataya ni Abraham at ng kanyang mga sumasampalatayang kahalili, at dito ay lubos na magkaisa sina Santiago at Pablo. Tingnan din ang Hebreo 11. Bagama’t ang pananampalataya kay Cristo ang nag-aaring-ganap, ang pananampalatayang ito ay ipinakikita sa mga gawa, na kumikilos sa pamamagitan ng pag-ibig (Galacia 5:6), at na kinakailangang may kasamang masunuring pagkilos.

Ang pagsasagawa ng katuwiran ay tanda ng isang taong ligtas (1 Juan 3:7). Ang pagsasagawa ng kasalanan, ibig sabihin, ang kasalanang palagiang ginagawa nang alam na mali, ay tanda ng isang hindi magmamana ng kaharian ng Diyos (1 Juan 3:4-10; 1 Corinto 6:9-10; Efeso 5:5-6; Galacia 5:19-21). Binabalaan ang mga tao laban sa pakikinig sa mga nagsisikap na linlangin sila sa usaping ito sa pamamagitan ng paggigiit na ang makasalanang pamumuhay ay hindi nagpapatunay na walang kaligtasan. Ang mga “nagpapahayag na nakikilala nila ang Diyos ngunit sa kanilang mga gawa ay ikinakaila Siya” ay sinasabing kasuklam-suklam (Tito 1:16).

Sa pagsisikap na ihiwalay ang usapin ng matuwid na pamumuhay (pagpapakabanal) sa katiyakan ng kaligtasan, itinuturo ng ilang guro na ang pag-aaring-ganap at ang pagpapakabanal ay lubos na magkaiba, na tiyak na totoo. Ang pag-aaring-ganap ay isang gawa ng Diyos kung saan ipinahahayag ng isang banal na Diyos na matuwid ang makasalanang sumasampalataya kay Cristo at pinawawalang-sala ang taong iyon sa lahat ng paratang (Roma 3:24; 4:4-5). Ang pagpapakabanal, na nagmula sa salitang “ibukod,” ay nangangahulugan ng paghihiwalay ng makasalanan, sa negatibong panig, mula sa mga karumihan ng kasalanan, at sa positibong panig, para sa mga layunin ng Diyos. Dahil magkaiba ang kahulugan ng mga salita, sinasabi ng mga gurong ito na kailangang ihiwalay ang proseso ng pagpapakabanal sa kaligtasan, na nais nilang limitahan sa pag-aaring-ganap lamang. Ipinahihiwatig nito na walang kinalaman ang kabanalan o pagpapakabanal sa kaligtasan. Ang sagot sa pangangatwirang ito ay bagama't magkaibang salita ang *pag-aaring-ganap* at *pagpapakabanal*, kapwa sila bahagi ng paglapit kay Cristo at pagkatapos ay pagsunod sa Kanya. Kung walang

pagpapakabanal o kabanalan, “walang sinumang makakakita sa Panginoon” (Hebreo 12:14).

Ang pagpapakabanal ay mahalagang bahagi ng karanasan ng kaligtasan (Mga Gawa 26:18). Tayo ay iniligtas at tinawag sa isang “banal na pagtawag” (2 Timoteo 1:9). Tayo ay ibinukod sa ating katayuan bilang mga banal mula sa sandali ng kaligtasan (1 Corinto 1:2). Ang mga banal ay nangangahulugang “mga ibinukod para sa Diyos.” Kasama sa layunin ng kaligtasan ang kabanalan. Yamang namatay tayo kasama ni Cristo at sa gayon ay inaring-ganap, hindi maiisip na magpapatuloy pa tayong mamuhay sa kasalanan (Roma 6:2).

Ang kaligtasan ay inilalahad sa iba’t ibang panahunan sa Bagong Tipan. Tayo ay iniligtas na mula sa parusa ng kasalanan (1 Pedro 3:18). Tayo ay inililigtas mula sa kapangyarihan ng kasalanan (Roma 6:6). Tayo ay ililigtas mula sa presensya ng kasalanan (Apocalipsis 21:4; 1 Corinto 5:5). Ang tatlong panahunang ito ay ginagamit din sa pagsasalita tungkol sa ating pagpapakabanal. Walang kaligtasan kung walang pagpapakabanal. “Ang mga kay Cristo ay ipinako na sa krus ang laman kasama ang mga pita at mga nasa nito” (Galacia 5:24).

Ang mga pahayag sa itaas ay hindi nangangahulugang ang mga mananampalataya ay hindi kailanman nagkakasala o walang ganoong bagay na pagkabigo o pansamantalang pagkawala ng pakikisama sa Diyos. Gayunman, hindi maaaring magsagawa o palagiang mamuhay ang isang tao sa paglabag sa batas, o sa paghihimagsik, bilang paraan ng pamumuhay, at magkaroon pa rin ng pag-asang batay sa Biblia na siya ay isa sa mga “anak ng liwanag” (1 Juan 3:9-10). Isa sa pinakamalaking sandigan ng gayong huwad na pag-asa ay ang maling paggamit ng 1 Corinto 3:1-4 tungkol sa tinatawag na “makalamang Cristiano.” Ang

kawalan ng gulang at pagkakabaha-bahagi ang binabanggit sa kontekstong ito, hindi ang palagiang pagkakasala (E. Reisinger, *The Carnal Christian*, Banner of Truth). Marami sa mga nag-aakalang sila ay “makalamang Cristiano” ay maaaring mga nalinlang na kaluluwa na huwad ang pagpapahayag ng pananampalataya.

Ang Kaugnayan ng Pagsisisi sa Pananampalataya

Ang mga bahagi sa itaas tungkol sa pagbabago ng buhay ay dapat nagpaalala sa atin na walang dahilan upang bumaling kay Cristo bilang ating Tagapagligtas mula sa kasalanan (Mateo 1:21) kung walang pagnanais para sa gayong pagbabago.

Maraming tao ang gusto na iligtas sila ng Diyos sa kanilang mga kahirapan at bigyan sila ng isang seguro upang makapunta sa Langit. Ngunit wala silang tunay na pagnanais na baguhin ang kanilang pamumuhay. Ang tagapagpauna ni Jesus ay si Juan Bautista, na isinugo upang ihanda ang daan ng Panginoon. Ipinangaral niya ang pangangailangan ng “pagsisisi para sa kapatawaran ng mga kasalanan” (Marcos 1:2-4). Ang mga nakinig sa kanyang mensahe ay binautismuhan niya, “na ipinahahayag ang kanilang mga kasalanan.”

Ipinaliwanag sa kanila ni Juan Bautista na ang hinahanap ng Diyos ay pagbabago sa kanilang buhay, hindi mga salitang walang laman (Lucas 3:8-14). Dito ay makikita natin na ang pagsisisi ay may kaugnayan sa ating saloobin tungkol sa ating mga kasalanan. Hindi niya hiniling na umiyak sila nang ilang araw, tumigil muna sa pagkakasala, ayusin ang kanilang buhay, o gumawa ng anumang uri ng pambayad o penitensiya para sa kanilang kasalanan. Ang hinanap niya ay ang pagnanais sa kanilang puso na magkaroon ng pagbabago sa paraan ng kanilang pamumuhay. Ito ay kaayon ng mensahe ng Diyos sa

Lumang Tipan sa isang makasalanang bayan. “Talikuran ng masama ang kanyang lakad at ng taong liko ang kanyang mga isipan; at manumbalik siya sa Panginoon, at kahahabagan Niya siya” (Isaias 55:7).

Sa Bagong Tipan, sinasabi ni Jesus, “Malibang kayo'y magsisi, kayong lahat ay mapapahamak din” (Lucas 13:3, 5). Humayo ang Kanyang mga alagad at ipinangaral na dapat magsisi ang mga tao (Marcos 6:12). Sa araw ng Pentecostes, ang unang sermon ni Pedro pagkatapos ng muling pagkabuhay ni Cristo ay tumagos nang may pagkadama ng kasalanan sa kanilang mga puso. Nang itanong nila kung ano ang dapat gawin upang maging matuwid sa harap ng Diyos, sumagot si Pedro, “Magsisi kayo” (Mga Gawa 2:38). Paulit-ulit na inulit ang babala (Mga Gawa 3:19; 11:18; 17:30; 26:20). Sinasabi ng ilang guro na ang magsisi ay katulad din ng magkaroon ng pananampalataya. Gayunman, maingat na pinagkaiba ang dalawa sa Mga Gawa 20:21. Hindi magkapareho ang kahulugan ng mga salita. Ang pagsisisi ay umaakay sa pananampalataya kay Cristo. Iyan ang dahilan kung bakit isinugo si Juan Bautista upang ihanda ang daan ng Panginoon.

Ang pagsisisi ay nangangahulugang “pagbabago ng isip,” ngunit hindi natin malalaman kung tungkol saan ang pagbabagong ito ng isip malibang makita natin kung paano ito ginagamit. May iba pang gamit ang salita, gaya ng mga pagbanggit na ang Diyos ay nagsisi, kung saan iba ang kahulugan. Ipinapaliwanag ng *Unger's Bible Dictionary* ang pagsisisi para sa kaligtasan bilang “isang pangunahin at lubos na pagbabago sa puso ng tao mula sa kasalanan at patungo sa Diyos.” Sinasabi ni H. A. Ironside sa *Except Ye Repent* na ito ay ang “pagbabago ng saloobin ng isang tao tungkol sa sarili, tungkol sa kasalanan,

tungkol sa Diyos, tungkol kay Cristo.” Kasama rin sa gamit ng salitang *magsisi* ang ideya ng pagkukusang talikuran ang kasalanan, hindi lamang ang sumampalataya kay Jesus (Apocalipsis 2:5, 21; 3:3, 19; Mga Gawa 8:22; 3:26). Hindi ito pananampalataya na may dagdag na pagsisisi kundi isang pananampalatayang may kasamang pagsisisi.

Kung minsan ay ikinakatwiran na dahil hindi ginamit ang salitang *magsisi* sa Ebanghelyo ni Juan, at minsan lamang sa Roma, hindi ito kailangan para sa kaligtasan. Mahalaga ang dalawang aklat na ito ngunit wala tayong awtoridad na alisin ang isang turo na matatagpuan sa mga Ebanghelyo, Mga Gawa, mga Sulat at Apocalipsis dahil lamang hindi ito tahasang binanggit sa ibang mga aklat. Tiyak na nang akayin ni Jesus ang babaeng Samaritana na aminin ang kanyang imoral na pamumuhay, hinahanap Niya ang kanyang pag-amin ng kasalanan (Juan 4:17-18). Nang balaan Niya ang isang lalaki na “huwag nang magkasala” (Juan 5:14), hindi Niya binabalewala ang pagsisisi.

Ang isa pang sinasabi ay ang *magsisi* ay salita para lamang sa mga Judio. Gayunman, sinasabi ng Bagong Tipan na ito ay para kapwa sa mga Judio at mga Gentil (Mga Gawa 11:18; 20:21).

Ikinakatwiran na yamang ang mga makasalanan ay “patay sa mga kasalanan” (Efeso 2:1), wala silang kakayahang tumugon nang ganoon sa Diyos. Isinulat ni Ironside, “Ang pagsasabing dahil ang makasalanan, Judio man o Gentil, ay patay sa Diyos, kaya hindi siya makapagsisisi, ay maling pag-unawa sa uri ng kamatayang iyon. Ito ay kamatayang ayon sa hatol, hindi aktuwal na kamatayan. Siya ay patay sa espiritu dahil siya ay hiwalay sa Diyos.”

Tama ang ipinunto ng mga tumututol na kailangan ang pagsisisi sa kaligtasan na hindi hinihingi ng salita ang matagal na paghihirap ng kaluluwa, pagsasaayos ng buhay o pagtigil sa pagkakasala bilang kondisyon bago ang nagliligtas na pananampalataya. Malinaw na kailangan natin ang Kanyang kapangyarihang nagbibigay ng kakayahan. Natutupad ito sa pamamagitan ng pagbibigay ng bagong buhay at ng pananahan ng Espiritu Santo. Malibang magkaroon tayo ng pagbabago ng isip (pagsisisi) tungkol sa paraan ng ating pamumuhay bilang mga suwail na makasalanan, hindi tayo handang tumanggap kay Cristo bilang ating Panginoon at Tagapagligtas.

Buod at Pangwakas na Panawagan

Ang mahabang pagtalakay sa dalawang kabanatang ito ay maaaring mag-iwan sa ilan ng pakiramdam na ginawa nating napakakumplikado ang “simpleng pananampalataya” anupat hindi na ito maunawaan ng marami. Kung tutuusin, maaari mong sabihin, ang magnanakaw sa krus ay lumapit kay Cristo nang hindi nauunawaan ang lahat ng mga bahaging ito (Lucas 23:39-43). Makatwirang pagtutol iyan. Gayunman, dapat nating tandaan na ang “mabuting magnanakaw” ay kaharap mismo si Cristo at nasa matinding oras ng kamatayan. Gayunman, nagpakita siya ng higit na pagkaunawa kaysa sa marami sa mga nananalanging “tanggapin si Jesus” ngayon. Tumingin siya sa Panginoong Jesus bilang Isang magtatagumpay laban sa kamatayan. Kinilala niya Siya bilang isang Hari na may kakayahang dalhin kahit ang isang magnanakaw (Mateo 27:44) sa Kanyang makalangit na kaharian. Tumalikod siya sa pagiging kapwa lapastangan ng isa pang magnanakaw at pumanig sa Panginoon. Yumukod siya sa Kanyang awtoridad at itinalaga ang kanyang sarili sa Panginoong Jesus para sa kaligtasan.

Sapat iyon noon, at sapat pa rin bilang pinakamababang batayan.

Maaari nating ibuod sa pagsasabing ang kaligtasan ay nagsisimula sa pagkukusa ng Diyos sa pagsusugo ng Kanyang Anak upang iligtas tayo (Lucas 19:10). Ito ay lubos na biyaya. Inilalapit Niya tayo sa Kanyang sarili at ipinadarama sa makasalanang pangangailangan nito sa kaligtasan sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu (Juan 16:8). Isinusugo ng Diyos ang Kanyang mga mensahero upang ipahayag ang mabuting balita na handang iligtas ng Diyos ang mga makasalanang pamamagitan ng Kanyang Anak. Ang Diyos Anak ang dumating, namatay sa krus para sa ating mga kasalanang bilang handog na kahalili at nabuhay na muli mula sa mga patay bilang tagumpay laban sa kasalanang, kamatayan at impiyerno. Kapag naunawaan natin ito, kapag tayo ay nagsisi, bumaling sa Panginoong Jesu-Cristo, sumunod sa Ebanghelyo at lubos na umasa kay Cristo upang iligtas tayo nang hiwalay sa anumang sarili nating gawa, binibigyan tayo ng Espiritu Santo ng bagong kapanganakan at bagong buhay. Ang buhay na ito ay magtitiis at makikilala sa pagbabago.

Tandaan:

Ang tanging nangangailangan ng Tagapagligtas ay ang mga kumilala sa sarili nilang pagkamakasalanang at kawalan ng kakayahang makamit ang kaligtasan sa sarili nilang pagsisikap.

Ang gayong tao ay kinakailangang umasa sa inilalaan ng Diyos para sa kaligtasan, na ang Kanyang Anak na “gumawa ng handog na kahalili para sa atin.”

Hinahanap ng taong iyon ang tunay na kaugnayan sa Diyos sa pamamagitan lamang ni Cristo, bilang Siyang nagiging kanyang

Panginoon at Tagapagligtas sa pamamagitan ng pananampalataya, na magbubunga ng pagsunod ng tao sa Salita ng Diyos.

Ang layunin ng Diyos ay baguhin ang buhay dito at ngayon, at akayin tayong sumunod sa Panginoong Jesus, gayundin dalhin tayo sa Langit.

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 5: Ano ang mga Hadlang sa Nagliligtas na Pananampalataya?

1. Ano ang natuklasan mong mga pangunahing problema sa pakikipag-usap sa isang taong kailangang maligtas? Bakit ganito, sa iyong palagay?
2. Bakit hindi na lamang natin hilingin kay Jesus na maging ating Tagapagligtas at ipagpaliban ang pagsuko (o hindi na banggitin) si Jesus bilang Panginoon? Hindi ba ito pagdaragdag ng mga gawa sa kaligtasan? Magbigay ng mga Kasulatan bilang suporta sa iyong sagot.
3. Posible bang maligtas nang walang anumang pangmatagalang pagbabago ng buhay? Bakit hindi? Magbigay ng mga Kasulatan bilang suporta sa iyong sagot.
4. Ano ang tunay na pagsisisi? Bakit mahalagang bahagi ng paglapit kay Cristo upang maligtas ang pagsisisi?

Aralin 6: Tiyak sa Langit: Mabuti o Masama?

Kung tiyak kang mapupunta sa Langit at totoo ito, tiyak na mabuti iyon. Sa katunayan, kahanga-hanga ito! Kung huwad, mali ang direksiyon, o nasa maling batayan ang iyong katiyakan, ito ay isang malagim na kapahamakan.

Hindi pa natatagalan, itinuturing ng napakalaking bahagi ng mga nagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo na ang anumang katiyakan ng pagpunta sa Langit ay lampas sa ating kaalaman. “Walang makaaalam niyan” ang karaniwang sinasabi. Bakit hindi? Ipinapalagay na magkakaroon ng isang pangkalahatang paghuhukom para sa lahat ng tao sa katapusan ng panahon. Doon ay titimbangin sa timbangan ng Diyos ang mabubuti o masasamang gawa na ginawa rito. Depende sa kung aling panig ang mas mabigat sa mga timbangang ito na sumusukat sa pag-uugali ng tao, ang ating walang hanggang hinaharap ay pagpapasyahan ng Dakilang Hukom. “Umaasa ng pinakamabuti” ang mga tao. Madalas ay “kinatatakutan nila ang pinakamasama.”

Wala sa larawang ito ang nakabatay sa Biblia. Walang iisang paghuhukom para sa lahat ng tao. May magkahiwalay na paghuhukom para sa mga hindi ligtas (Apocalipsis 20:1-15) at para sa mga ligtas (1 Corinto 3:10-15). Ang una ay batay sa mga kasalanang hindi pinatawad. Ang ikalawa ay upang kilalanin ang mga mananampalataya sa kanilang debosyon kay Cristo at paglilingkod sa Kanya. Ang ating walang hanggang hinaharap ay pinagpapasyahan sa buhay na ito, hindi pagkatapos ng kamatayan. Ang buhay na walang hanggan ay nagsisimula sa lupang ito at napagpapasyahan batay sa ating mga pasya rito.

Ang isang tao ay ligtas o napapahamak na bago pa dumating ang kamatayan.

Kung tunay kang ligtas dito sa buhay na ito, nais ng Diyos na malaman mo ito. “Isinulat ko ang mga bagay na ito sa inyo na sumasampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos upang malaman ninyo na kayo ay may buhay na walang hanggan” (1 Juan 5:13). Ituon ang iyong pansin sa salitang *malaman*, na nangangahulugang magkaroon ng lubos na kaalaman. Ang salita ring iyon ang ginamit sa 1 Juan 5:19. Alam natin na tayo ay sa Diyos. Sinasabi ng 1 Juan 4:13, “dito natin nalalaman na tayo ay nananatili sa Kanya.” Tiyak na ipinakikita ng mga talatang iyon na posible ang katiyakan at pagtitiwala para sa tunay na mananampalataya. Ngunit hindi dapat maging batayan ang mga ito ng huwad na pagtitiwala para sa mga taong kadudaduda ang pagpapahayag.

Maaaring makadagdag ang mga ministro sa walang kabuluhang pag-asa o maling katiyakan. Kung minsan ay sinasabi tungkol sa mga mangangaral sa libing na “naipangaral nila ang isang tao papasok sa langit.” Naaalala ko nang mamatay ang ama ng isa sa aming mga kabataang lalaki matapos niyang barilin ang sarili sa ulo habang nagsasaya kasama ang ilang babae. Iniwan na niya noon ang kanyang asawa at dalawang anak at tumangging sustentuhan sila sa kabila ng utos ng hukuman. Ang huli niyang mga salita sa kanila ay: “Magkikita muna tayo sa Impiyerno bago ko kayo bigyan ng kahit isang dolyar.” Sa serbisyo ng libing, na dinaluhan namin ng anak, ginamit ng ministro ang talatang ito: “Nakipaglaban ako ng mabuting pakikipaglaban. Natapos ko na ang takbuhin. Iningatan ko ang pananampalataya” (2 Timoteo 4:7). Ilan sa mga kaibigan ng ama na mga walang-pakundangang tao, na nakaupo sa harapan ko,

ay hindi mapakali sa walang katuturang paglalarawang ito. Kumbinsido ang kanyang mga magulang na siya ay mapupunta sa Langit. Ganoon din, maliwanag, ang ministro na hindi kailanman personal na nakakilala sa kanya. Inupahan lamang siya upang pangunahan ang serbisyo. Ganito rin ang maaaring mangyari sa mga taong mas mabuti ang moral na pamumuhay kaysa sa lalaking ito.

Paano tayo makatitiyak na mapupunta tayo sa Langit? Binigyan tayo ng Diyos ng tatlong saksi na nagpapatotoo sa ating kaugnayan sa Diyos.

1. *Ang Salita ng Diyos.* Ang Salita ng Diyos ang ating pinakamatibay na saksi. Ang katiyakan ng kaligtasan ay nakabatay sa ipinangako ng Diyos (Roma 10:9; Juan 3:16, 36; 5:24). May kinalaman ito sa mga katotohanan ng Ebanghelyo at sa mga pangako ng Diyos tungkol sa mga taos-pusong sumasampalataya sa mga katotohanang ito. Hindi ito nakabatay sa ating pansariling damdamin. Madalas magsalita ang Biblia tungkol sa pagiging ligtas, hindi sa pakiramdam na ligtas.
2. *Mga obhetibong pagsubok ng tunay na kaligtasan.* Yamang maaaring malinlang ang mga tao, paano tayo makatitiyak na pumasok na tayo sa kaligtasan ng Diyos? Sinabi ng Panginoon, “Sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila” (Mateo 7:20). Ang mabubuting punungkahoy ay nagbubunga ng mabuting bunga, hindi masamang bunga (t. 17-18). Ito ang mga bunga o kinalabasan ng isang buhay na binago ng Diyos.
 - a. *Pagsunod sa Salita ng Diyos* (1 Juan 2:4-5; 5:2-3). Ang pagsunod na ito ay ang pangkalahatang takbo ng iyong buhay. Dapat tayong “nagsasagawa ng katuwiran” (1 Juan

- 3:7, 10). Hindi ito nangangahulugan ng walang-kasalanang kasakdalan. Walang sinuman maliban kay Jesus ang naging walang kasalanan at sakdal. Ang ibig sabihin nito ay dapat mong aminin, ipahayag at talikuran ang anumang kasalanang nagagawa mo (1 Juan 1:8-9). Kapag nagkasala ka, dapat itong labis na bumagabag sa iyo (Awit 32:3-5). Dapat kang gumawa ng mabubuting gawa para sa iba (Santiago 2:14-26; Efeso 2:10).
- b. *Pagpapahayag kay Cristo bilang Panginoon.* Dapat mong ipahayag ng iyong bibig na si Jesus ang iyong Panginoon (Roma 10:9). Nagbababala ang Panginoon na hindi lamang Niya ito iniuutos, kundi tinatanggihan Niya ang mga hindi gumagawa nito (Mateo 10:32-33). Huwag mong subukang maging isang “lihim na alagad.” Ang pagpapahayag kay Jesus bilang Panginoon ay kasama ng pagpapahayag sa Kanya bilang Diyos Anak (Juan 8:24; 20:28; 2 Juan 9).
- c. *Ang iyong pag-ibig ay para sa Panginoon* (Mateo 22:37-38; 1 Corinto 16:22) at para sa iyong mga kapwa mananampalataya bilang mga anak ng Diyos (1 Juan 3:14). Liwan mo ang pag-ibig sa makamundong sistema ng mga pinahahalagahan at pamumuhay nito, na pinamamahalaan ni Satanas (1 Juan 2:15-17).
3. *Panloob na patotoo sa iyong budhi.* May antas ng pagiging pansarili ito, kaya hindi ito dapat ihiwalay sa dalawang saksi sa itaas, ang Salita ng Diyos at ang ating pagpapahayag sa Panginoon. Ang ikatlong saksi ay tinatawag na patotoo ng Espiritu Santo, na nagbibigay ng katiyakan sa ating espiritu na tayo ay mga anak ng Diyos (Roma 8:16). Naniniwala ka na namatay si Cristo para sa iyong mga kasalanan at na lubos nang nabayaran ang utang

(Hebreo 8:12; Awit 103:12). Nadarama mo ang katotohanan sa panalangin, na dinirinig at sinasagot ka ng Diyos (1 Juan 5:15). Mayroon kang panloob na kapayapaan (Filipos 4:7; 2 Corinto 1:2; Juan 14:27).

Mga Nagdududang Cristiano o mga Hindi Ligtas na Nagpapahayag ng Pananampalataya?

Sa isang panahon o iba pa, maraming Cristiano ang binabagabag ng pagdududa tungkol sa kanilang kaligtasan. Maaaring makatulong ang mga sumusunod na gabay sa mga nagdududa sa sarili nilang kaligtasan. Pinaghahambing ng mga saloobing ito ang mga ligtas at ang mga hindi ligtas:

Mga Nagdududang Cristiano:

1. Nababahala tungkol sa kanilang kaugnayan sa Diyos. Nagtatanong sila.
2. Madalas na paulit-ulit na nababahala tungkol sa kanilang kaligtasan. Madalas nila itong ipag-alala at itanong, “Ligtas ba talaga ako?”
3. Nakikiisa sa mga Cristiano, bagama't madalas nilang nadarama na hindi sila karapat-dapat na maging isa sa kanila.
4. Maaaring magduda sa kanilang kaligtasan sa panahon ng pagbaba ng isip, katawan at espiritu, o sa mga panahon ng problema sa kanilang buhay.

Mga Hindi Ligtas na Nagpapahayag ng Pananampalataya:

1. May hilig na maging pabaya, maging labis na kampante, tungkol sa pagiging Cristiano.

2. Mariing iginigiit ang bisa ng kanilang pagpapahayag sa kabila ng salungat na katibayan sa kanilang buhay; tumututol o nagagalit sa anumang tanong sa bagay na ito.
3. Madalas pumuna sa mga mananampalataya at sa Iglesia; isinisisi sa kanila ang iba't ibang pagkiling at mga pagkakamaling nagawa sa paglipas ng panahon.
4. Nagpapakita ng kaunti o walang pagkilala sa kasalukuyang espirituwal na pangangailangan.

Pagharap sa mga Pagdududa Tungkol sa Iyong Kaligtasan

1. *Kilalanin ang mga Pagdududa.* Maaaring nagkaroon ka ng mga espirituwal na pag-aalalang katulad ng mga sumusunod: “Nang tanggapin ko si Cristo, walang nangyari. Hindi ako nakaramdam ng pagkakaiba.” “Hindi ko alam kung tama ang paraan ng aking pagsampalataya.” “Wala sa akin ang patotoo ng Espiritu.” “Sa palagay ko ay nagawa ko ang kasalanang hindi mapatatawad.” Kapag binabagabag ka ng ganitong mga pangamba, tandaan na ang kaligtasan ay sa pamamagitan ng pagsampalataya at pamumuhay ayon dito, hindi sa pakiramdam lamang. Tiyakin mong nauunawaan mo kung ano ang kasalanang hindi mapatatawad (Marcos 3:22-30) bago mo ipalagay na nagawa mo ito. Ang kasalanang hindi mapatatawad ay ang pagsasabing ginawa ni Jesus ang Kanyang mga himala sa kapangyarihan ni Satanas. Walang tunay na mananampalataya ang gagawa nito.
2. *Suriin ang Iyong Sarili* (2 Corinto 13:5). Kung malayo sa Diyos ang iyong buhay o unti-unti kang lumalayo, mabuting muling pag-isipan ang iyong kaugnayan sa Kanya. Maaaring makatulong ang mga sumusunod na

tanong upang matukoy ang iyong tunay na espirituwal na kalagayan: “Nadama mo na ba sa iyong buhay ang bigat ng kasalanan at nanabik sa kapatawaran ng Diyos?” “Sa ano mo ibinabatay ang iyong pag-asa sa Langit?” “Kailan at sa anong kalagayan mo tinanggap si Cristo?” Ang sinumang tunay na mananampalataya ay nakadama na ng bigat ng kasalanan at ng pangangailangan ng personal na pagsisisi. Ibinabatay niya ang anumang pag-asa ng kaligtasan kay Cristo lamang at sa Kanyang gawa. Sa pangkalahatan ay maaalala niya ang kahit isang panahon kung kailan nagkaroon ng walang pasubaling pagtatalaga kay Jesu-Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas. Tanungin sila, “Nagbago ba ang iyong buhay at umunlad pagkatapos ng pagtatalagang iyon? Inibig mo ba ang Salita at binasa ito nang may pananabik at palagian?” 3. *Pagtibayin sa Pamamagitan ng Panalangin*. Isaalang-alang ang isang panalangin ng lubos na pagsuko kay Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas kung may anumang pagdududa sa katotohanan ng iyong pagtatalaga sa Kanya. Gayunman, ang paulit-ulit na panalangin sa ganitong paraan ay hindi kapalit ng pagdating sa puntong sumasampalataya ka sa Salita ng Diyos at nagpapahinga rito. Huwag umasa sa damdamin lamang.

Nagbabala si Jesus laban sa panlilinlang sa sarili tungkol sa kaligtasan. Marami ang mag-aangking nakilala nila Siya at gumawa ng marami sa paglilingkod sa Kanya, gayunman ay itatapon sila sa kadiliman sa labas dahil hindi sila tunay na mananampalataya (Mateo 7:21-23; Lucas 13:23-28). Kaya, kung mayroon kang anumang pagdududa, lutasin ang mga ito, gamit ang mga obhetibong pagsubok ng katotohanan na ibinigay sa itaas. Maaaring gumawa ng tunay na pagtatalaga kay Cristo

bilang Panginoon at Tagapagligtas kung may pagdududa ka pa rin. Tiyakin mong mapupunta ka sa Langit, ngunit tiyakin mong may matibay kang batayan sa Biblia para sa iyong pagtitiwala.

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 6: Tiyak sa Langit: Mabuti o Masama?

1. Natutulungan ang mga “nagpasyang lumapit kay Cristo” kung may isang hinog na mananampalataya at mga babasahing pang-baguhan na tutulong sa kanila. Madalas ay nagsisimula ang mga babasahing ito sa isang aralin tungkol sa “katiyakan ng kaligtasan.” Ano ang posibleng problema kung magsisimula ka sa “katiyakan”?
2. Halos bawat serbisyo ng libing ay nagsasalita tungkol sa yumao na pumunta na sa Langit o ngayon ay “kasama na ng Panginoon.” Kahit ang lahat ng tungkol sa tao ay magdudulot ng pagdududa rito, “ipangangaral sila ng tagapagsalita papasok sa Langit.” Kung posible lamang sana iyon! Ano ang irerekomenda mo sa mga mangangaral sa libing bilang mas mabuti ngunit matakting paraan?
3. Ano ang mga katibayan na nagpapatotoo na tama ang pagkaalam ng isang tao na siya ay may buhay na walang hanggan? Magbigay ng pangunahing mga Kasulatan para sa bawat punto.
4. Paano mo haharapin ang isang taong mukhang ligtas, ngunit labis pa ring nababagabag kung tiyak ba ang kanyang kaligtasan?

Aralin 7: Mga Tumalikod, mga Makalamang Cristiano, at mga Banal na Nagkakasala

Ang mga namumuhay nang pabaya sa kanilang espirituwal na landas dito sa lupa ay madalas magsabi, “Alam kong ako ay isang tumalikod.” Inaakala nilang sila ay Cristiano ngunit inaamin nilang hindi sila namumuhay gaya ng mga tagasunod ni Jesus. Nakapagtataka sa akin kung gaano kadalas ginagamit ng gayong mga tao ang salitang *tumalikod*. Aakalain kong ibang mga aral na Cristiano na may malaking kahalagahan o babala ang dapat sumasakop sa kanilang isip. Ang *tumalikod* ay isang labis na ginagamit na salita na kakaunti ang batayan sa Biblia. Sa katunayan, hindi ito ginamit kahit minsan sa Bagong Tipan. Sa Lumang Tipan ay lumilitaw ito nang mga isang dosenang beses, lalo na sa mga aklat ng Jeremias (3:6, 8, 11, 12, 14, 22; 31:22; 49:4) at Oseas (11:7; 14:4). Ipinakikita ng konteksto at kahulugan nito ang isang apostata, isang lubos na tumatanggi sa katotohanan at tumatalikod dito.

Isang nalabi lamang ng Israel ang namuhay bilang tunay na mananampalataya, tapat sa Panginoon. Ang bansa sa kabuuan ay itinuring na apostata, bulok, itinakwil at nasa ilalim ng paghatol ng Diyos. Bilang “asawa ng Panginoon,” siya ay naging di-tapat at mapangalunya, isang espirituwal na patutot. Hiniwalayan siya ng Diyos (Jeremias 3:8; Isaias 50:1). Ang isa sa mga anak ni propeta Oseas ay pinangalanang “Lo-ammi,” na nangangahulugang “hindi kayo Aking bayan”; ipinakita ng Diyos na lubos Niyang tinalikuran ang anumang kaugnayan sa kanila. Ang salitang tumalikod ay hindi tumpak na tawag sa isang nagpapahayag na sumasampalataya ngunit namumuhay na

malayo sa Diyos. Gayunman, walang duda na patuloy itong gagamitin sa ganoong paraan.

Ang isa pang karaniwang pananalita, na labis na ginagamit o maling ginagamit, ay ang “makalamang Cristiano.” Ang mga ito ay tunay na mananampalataya, ayon sa pangunahing talatang tumatalakay sa kanila (1 Corinto 3:1-4). Ang mga makalamang Cristiano ay kumakain ng espirituwal na “gatas.” Sila ay mga mananampalatayang hindi pa hinog na nabigong lumago nang wasto. Walang anuman sa paglalarawan ni Pablo rito ang nagpapahintulot na gamitin ang salitang ito sa isang taong namumuhay sa palagiang kasalanan o nagpapabaya sa Diyos.

Nagkakasala ba ang mga Cristiano? Siyempre (1 Juan 1:10). Sa anong paraan naiiba ang mga mananampalatayang nagkakasala sa mga di-mananampalataya? Para sa mga mananampalataya, ang kasalanan ay hindi karaniwang katangian ng buhay. Ang mga tunay na mananampalataya ay nagsasagawa ng katuwiran (1 Juan 3:7). Hindi sila nagkakasala nang palagian, paulit-ulit, at nakagawian (1 Juan 3:8), lalo na ng sinasadyang kasalanan (1 Juan 3:4). Walang sinumang ipinanganak ng Diyos ang maaaring mamuhay ng isang buhay kung saan ang kasalanang lumalabag sa batas (alam na mali ngunit ginagawa pa rin) ay isang nakagawian (1 Juan 3:9). “Dito nahahayag ang mga anak ng Diyos at ang mga anak ng diyablo. Ang sinumang hindi nagsasagawa ng katuwiran ay hindi sa Diyos” (1 Juan 3:10). Nagkakasala ang mga tunay na mananampalataya, ngunit hindi sila kailanman nagkakasala sa pamamagitan ng pagtanggì sa kanilang pag-asa sa Ebanghelyo. Hindi sila nagiging apostata. Hindi sila nagpapatuloy sa isang buhay ng palagian, di-pinagsisisihan at sinasadyang kasalanan.

Kapag nagkasala ang mga tunay na mananampalataya, labis itong nagpapalungkot sa kanila (Awit 32:3-5). Ipinahahayag at tinatalikuran nila ang kanilang mga kasalanan (Kawikaan 28:13). Nananabik silang maibalik sa tunay na pakikisama sa Diyos (Awit 51:1-17). Kung hindi nila hahatulan ang kanilang sarili (1 Corinto 11:31), dinidisciplina sila ng Diyos bilang Kanyang mga anak (Hebreo 12:5-11). Hindi Niya sila pinalalayas sa Kanyang pamilya. Ang disiplina ng Diyos ay maaaring kasama ang sakit at maging ang kamatayan (1 Corinto 11:30). Dapat itong katakutan. Ang gayong mga tao ay dapat “manginig sa Kanyang Salita” at matakot sa Kanyang di-pagkalugod. Ang mga hindi tunay na mananampalataya ay tila walang takot dito. Paulit-ulit silang bumabalik sa kanilang dating mga kasalanan. Gaya ito ng “aso na bumabalik sa sarili niyang suka” o “baboy na pinaliguan na ngunit bumabalik sa paglulublob sa putik” (2 Pedro 2:22).

Ang tunay na mananampalataya ay kilala bilang isang tupa. Sa Kasulatan, ang mananampalataya ay hindi kailanman tinatawag na aso o baboy. Ang mga salitang iyon ay tumutukoy sa mga may huwad na pagpapahayag, na hindi kailanman naging tunay na mananampalataya. Oo, nagkakasala ang mga mananampalataya. Gayunman, hindi na sila alipin ng kasalanan gaya noong sila ay hindi pa ligtas (Roma 6:16-18). Ang kanilang pamumuhay ngayon ay pagsunod mula sa puso. Pinalaya na sila mula sa kapangyarihan ng kasalanan (Roma 6:18). Upang mamuhay nang matuwid, dapat nilang ibilang ang kanilang sarili na patay na sa kasalanan at buhay sa Diyos kay Cristo Jesus (Roma 6:11). Dapat nilang ipagkaloob araw-araw ang kanilang katawan sa Diyos bilang mga kasangkapan ng katuwiran (Roma 6:13; 12:1-2). Nais nilang lubos na makipagtulungan sa Espiritu Santo upang lumakad ayon sa Kanyang kalooban (Roma 8:4, 11-13). Ibinigay sa mga

mananampalataya ang Kasulatan para sa kanilang pagtuturo upang sila ay “huwag magkasala” (1 Juan 2:1). Dapat silang manalangin na huwag silang pumasok sa tukso (Marcos 14:38) o ilagay ang kanilang sarili sa mga kalagayang mapanganib sa espiritu. Dapat nilang “labanan ang diyablo” (Santiago 4:7) at labanan ang tukso. “Ipinagkaloob” sa kanila ng Panginoon “ang lahat ng bagay na nauukol sa buhay at sa kabanalan” (2 Pedro 1:3). Nasa mga mananampalataya kung gagamitin nila ang bawat probisyon ng Diyos upang iwasan ang kasalanan o ang pagkakasala sa Diyos.

Ibang-iba ang buhay ng mga may huwad na pagpapahayag. Ang kanilang espirituwal na buhay ay nauubos. Naaalala ko nang minsan kong tanungin ang isang dalaga tungkol sa kanyang kaugnayan sa Panginoon. Daan-daang beses ko na itong ginawa sa lahat ng uri ng tao. Sa isang punto ng pag-uusap ay itinanong ko, “Kailan at saan mo narinig at sinampalatayanan ang Ebanghelyo? Kailan mo tinanggap si Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas?” Binanggit niya ang isang panahon nang mangyari ang “espirituwal na karanasang” ito. “Nagbago ba ang iyong buhay noon?” tanong ko. “Opo,” sabi niya. “Gaano katagal tumagal ang pagbabago?” patuloy kong tanong. “Mga isang oras po,” sabi niya, na ikinagulat ko. “Ano ang nangyari pagkatapos?” Sumagot siya, “Nagsimula na po akong tumalikod.” Iyan na marahil ang pinakamaikling tala ng pagbabago ng buhay pagkatapos ng isang pagpapahayag. Tumagal si Judas Iscariote nang tatlong taon, na may higit pang tanda ng buhay kaysa sa ilang taong nakilala ko. Sa iba, ang panahon ay maaaring mas mahaba o mas maikli. Gayunman, sa isang punto ay masisira at guguho ang huwad na pagpapahayag.

Dapat magbigay ng isang paalala rito. Kaduda-dudang gawain para sa sinuman na sabihin sa isang nagpapahayag na mananampalataya na “hindi ka ligtas” batay sa sarili niyang opinyon. May mga mananampalataya o mangangaral na kumikilos bilang mga hukom na nagtalaga sa sarili. Maaari nilang basta na lamang tatakan ang isang tao na hindi ligtas batay sa mga panlabas na bagay, ibig sabihin, hindi sa panloob na pagkatao. Maaaring tutulan nila ang ilang kasuotan bilang hindi disente. Maaaring tutulan nila ang alahas. Maaaring tutulan nila ang telebisyon sa pangkalahatan o ang partikular na pinanonood. Maaaring tutulan nila ang paninigarilyo. Maaaring hingin nila ang isang tiyak na haba ng buhok, o isang tiyak na uri ng talukbong sa ulo. Maaaring tutulan nila ang anumang pampaganda sa mga babae. Marami sa mga bagay na ito ay maaaring hindi kanais-nais. Ngunit hindi dapat maging batayan ang mga ito ng ating pagsasabing, “Hindi ka ligtas.” Hindi iyan isang pahayag na dapat nating basta na lamang gawin.

Nagbabala ang Panginoon laban sa paghatol sa iba batay sa mga panlabas na bagay. Sinasabi ng 1 Samuel 16:7, “Ang tao ay tumitingin sa panlabas na anyo, ngunit ang Panginoon ay tumitingin sa puso.” Ang isang tao ay maaaring mukhang matuwid sa labas, ngunit sa loob ay “puno ng pagpapaimbabaw” (Mateo 23:28). Hindi ang pumapasok mula sa labas ang nagpaparumi sa tao, sabi ng Panginoon, kundi ang lumalabas mula sa loob (Mateo 15:11-20). Ang di-matuwid at mapagpaimbabaw na puso, na kung minsan ay nakikita sa mga taong relihiyoso, ang siyang problema (Mateo 23:25-28).

Basahin ang mga talata ng Kasulatan na tumutukoy rito at gumawa ng sarili mong pagsusuri. Hayaang gawin ng Espiritu

Santo ang Kanyang gawain sa pagpapadama sa iyo ng iyong espirituwal na pangangailangan. Ikaw ay ligtas batay sa *pagkakaroon ng espirituwal na buhay* (sa Anak), hindi sa liwanag (espirituwal na pagkaunawa). Maaaring napakakaunti ang naituro sa iyo tungkol sa wastong pamumuhay Cristiano.

Sa pagsisikap na tulungan ang iba, maaaring makatulong na *makilala* ang katotohanan ng kanilang pagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo. Ang pagkilala ay hindi katulad ng paggawad ng hatol o “paghatol.” Paano pa ba makapagbibigay ang isang tao ng kinakailangang espirituwal na patnubay? Dahil ang mga mananampalataya ay may kakayahang mapagtagumpayan ang anumang hadlang sa kanilang espirituwal na buhay, dapat silang mamuhay nang naiiba sa mga hindi ligtas. Kaya huwag tanggapin o gamitin ang tatak na “tumalikod” nang walang tunay na kaalaman sa ibig sabihin nito. Huwag itong gawing dahilan para sa isang buhay na hindi nakalulugod sa Diyos. Tiyak mong hindi ka nagpapahayag na kabilang sa Kanyang bayan ngunit balang araw ay maririnig ang mga salita ng Panginoong Jesus, “Hindi Ko kayo kailanman nakilala” (Mateo 7:23).

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 7: Mga Tumalikod, mga Makalamang Cristiano, at mga Banal na Nagkakasala

1. Alalahanin ang sinumang taong nakilala mo na nag-angking siya ay tumalikod ngunit malamang ay hindi naman talaga kailanman naligtas. Paano mo siya hinarap? O, ano sana ang dapat mong ginawa kung mas handa ka?
2. Paano mo haharapin ang isang taong maraming beses nang nakagawa ng malulubhang kasalanan, gaya ng imoralidad, at nagsasabi ng ganito: “Walang sinuman sa atin ang

perpekto.” O, “Naniniwala akong pinatawad ako ng Diyos nang humingi ako ng tawad.”

3. Ano ang pagkakaiba ng isang mananampalatayang nagkakasala at ng isang di-mananampalatayang nagkakasala, lalo na habang nagpapahayag na siya ay Cristiano? Basahin ang 1 Juan 3:4-10 at Awit 51.
4. Bakit hindi matalino na sabihin sa sinuman, “Naniniwala akong hindi ka ligtas,” o “Naniniwala akong ligtas ka”? Ano ang pinakamabuting paraan ng pakikitungo sa mga taong ikaw o sila ay hindi tiyak sa kanilang kaugnayan kay Cristo?

Aralin 8: Paano ang Pagkaligtas ng mga Bata?

Ang Diyos na nagnanais na maligtas ang lahat ng tao (2 Pedro 3:9; 1 Timoteo 2:4) ay tiyak na nagnanais na maligtas ang lahat ng bata. Sinabi ng Panginoong Jesus, “Hayaan ninyong lumapit sa Akin ang mga bata at huwag ninyo silang hadlangan, sapagkat sa mga katulad nila ang kaharian ng Diyos” (Lucas 18:16). Paano at kailan pumapasok ang maliliit na bata sa kaharian ng Diyos? Nagkaroon ng maraming pagkakabaha-bahagi at kalituhan tungkol sa usaping ito. Ang mga tao at ang mga sistema ng iglesia ay gumawa ng mga paraan ng kaligtasan para sa mga bata, ngunit madalas ay mga paraang walang matibay na batayan sa Biblia. Tiyak na hindi maaaring magkaroon ng dalawang paraan ng kaligtasan, isa para sa mga matatanda at isa pa para sa mga bata. Ang bata ay dapat maligtas sa parehong batayan ng sinuman. Ang paraang iyon ay inilahad na sa mga naunang kabanata.

Ang problema sa pagtulong sa mga bata na maligtas ay imposible para sa isang sanggol, halimbawa, na maunawaan nang may talino ang Ebanghelyo at magkaroon ng nagliligtas na pananampalataya. Dahil sa kahirapang ito, itinuro ng ilang sistema ng iglesia na ang lahat ng anak ng mga mananampalataya ay awtomatikong ibinibilang na ligtas dahil may mga magulang silang Cristiano. Ang isang posibleng pinagmulan ng ideyang ito ay ang 1 Corinto 7:14. Kahit iisa lamang ang mananampalatayang magulang, sinasabi ng Biblia na ang mga anak ay ibinibilang na “banal.” Ano ang ibig sabihin nito?

Sa Kasulatan, maging ang mga bagay na walang buhay gaya ng mga sisidlan sa Templo o ng kasuotan ng mga saserdote ay itinuring na banal sa paningin ng Diyos. Bakit? Dahil ibinukod ang mga ito para sa gamit ng Diyos bilang banal sa seremonya. Wala itong kinalaman sa kaligtasan. Ang maituring na “banal” ay nangangahulugang ang mga anak ng mga mananampalataya ay inilalagay sa isang posisyon ng pribilehiyo o pabor. Maaga silang nakapakikinig sa turo ng Banal na Kasulatan. Sila ay nasa ilalim ng natatanging pangangalaga ng Diyos sa panahon ng kanilang maagang pagkabata. Hindi ito nangangahulugang makatitiyak sila ng kaligtasan sa natitirang bahagi ng kanilang buhay.

Madalas ay tinatawagan kami ng mga magulang na hindi man lamang nagsisimba at itinatanong kung babautismuhan namin ang kanilang mga sanggol o mga anak. Kapag sinabi namin, “Hindi namin ginagawa iyan, kahit para sa mga sanggol sa sarili naming kongregasyon,” natatapos na ang usapan. Nauunawaan namin na nais nilang sa ilang paraan ay matiyak na ang kanilang mga anak ay mapupunta sa Langit. Kung inaakala naming maliligtas ng bautismo ang mga bata, babautismuhan namin ang bawat batang mahahawakan namin. Sana ay magagawa namin, ngunit hindi namin iyon magagawa nang may malinis na budhi at awtoridad ng Biblia.

Ang mga anak ng Israel ay tinawag na “bayang pinili.” Ibinukod sila para sa mga layunin ng Diyos, ngunit marami pa rin ang naghimagsik laban sa Panginoon at napahamak. Sinabi ng Panginoon, “Nag-alaga Ako at nagpalaki ng mga anak, at sila'y naghimagsik laban sa Akin” (Isaias 1:2). Tinalikuran nila ang Panginoon. Ginalit nila ang Banal ng Israel (t. 4). Tinawag silang magsisi at pinangakuan ng paglilinis kung manunumbalik sila

sa Kanya (t. 16-18). Ngunit sa kalakhang bahagi ay hindi nakinig ang bayan sa Diyos. Hinarap nila ang paghatol ng walang hanggang apoy dahil sa hindi nila paggawa nito (t. 31). Ganito rin ang maaaring mangyari sa mga “banal” na anak ng mga tunay na mananampalataya kapag lumampas na sila sa kanilang maagang pagkabata at sa gayon ay personal nang may pananagutan sa Diyos.

Madalas sabihin ng mga tao, “Lagi na akong naniniwala.” Ngunit walang sinuman ang laging naging mananampalataya. Tayo ay makasalanang na, kahit sa hilig man lamang, mula pa sa pagsilang. Sinabi ni David, “Ako’y iniluwal sa kasamaan, at sa kasalanang ako ipinaglihi ng aking ina” (Awit 51:5). Sinabi ng Panginoon tungkol sa Israel, kayo ay “tinawag na mananalangsang mula pa sa sinapupunan” (Isaias 48:8). Ipinanganak tayo na may makasalanang kalikasan, hindi bilang mga walang-malay at walang-dungis na maliliit na nilalang. Bahagi tayo ng isang hinatulang lahi na nagsimula kay Adan, matagal pa bago ibinigay ang Kautusan at ang mga Propeta. Iyan ang dahilan kung bakit “naghari ang kamatayan” (Roma 5:12-21) at ang hatol ng Diyos ay humarap sa ating lahat (Juan 3:18). Hindi tayo maaaring “ipanganak na muli” sa pamamagitan ng pagsilang sa laman (Juan 1:13; 3:5-7) o ng bautismo sa tubig. Ang espirituwal na kapanganakan ay kailangan upang makapasok sa kaharian ng Diyos.

Ano kung gayon ang kahihinatnan ng mga sanggol at maliliit na batang namamatay sa kanilang maagang pagkabata? Sinabi ni David tungkol sa kanyang namatay na anak, “Ako’y pupunta sa kanya, ngunit hindi na siya babalik sa akin” (2 Samuel 12:23). Inasahan niyang makikita niya ang kanyang anak sa Langit.

Nalinis ang mga kasalanan bago pa ang panahon ng Panginoong Jesus. Ang mga handog na hayop ay pauna sa dakila at huling handog ng Panginoong Jesus. Tinawag Siyang “ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan” (Juan 1:29). Ang pagbibilang ng gawaing pagliligtas ni Cristo, na umaabot pabalik sa panahon hanggang sa unang tao, ay tinatawag na “pagpapalampas sa mga kasalanan” (ibig sabihin, ang mga kasalananang nagawa bago ang handog ni Cristo). Kapag tumugon ang mga tao sa Diyos, sumunod sa Kanya at naghandog ng angkop na mga handog na hayop, sila ay pinabanal (ibinukod mula sa mga hindi ligtas) “para sa paglilinis ng laman” (Hebreo 9:13). Sa pamamagitan lamang ng dugong ibinuhos ni Cristo maaaring magkaroon ng kapatawaran ang sinuman (Hebreo 9:12, 22). Kasama rito ang mga kasalanan ng mga mananampalataya sa Lumang Tipan, na ang mga kasalanan ng mga tapat ay tinakpan, pabalik sa panahon, ng inaasahang kamatayan ni Cristo.

Malaya ang Diyos na ilapat ang dugo ni Cristo sa sinumang Kanyang naisin, mula sa pasimula ng tao hanggang sa katapusan ng panahon. Bahagi ng katangian ng Diyos ang maging lubos na makatarungan, walang kinikilingan at matuwid. “Hindi ba gagawa ng matuwid [o makatarungan] ang Hukom ng buong lupa?” tanong ni Abraham (Genesis 18:25). Maipagkakatiwala natin sa gayong Hukom ang kahihinatnan ng lahat ng sanggol at maliliit na bata. Hindi na kailangang mag-imbento ng isang doktrina gaya ng “limbo.” Ito ay isang pansamantala o nakakulong na kalagayan, na inimbento ng teolohiyang Romano Katoliko, kung saan ipinadadala ang mga sanggol o bata kung hindi sila nakatanggap ng bautismong Cristiano. Pinahintulutan ng konseptong ito ang iglesya na maiwasan ang nakapangingilabot na isipin ng “paghatol sa

sanggol” para sa sinumang batang hindi nabautismuhan. Walang batayan sa Biblia upang mag-imbento ng mga katungkulan gaya ng mga ninong at ninang (na nanunumpa para sa bata) o magdaos ng mga seremonya ng kumpil (kung saan inaako ng mga bata ang mga panunumpang ito para sa kanilang sarili). Walang kaligtasan sa tubig ng bautismo. Walang malinaw at tiyak na salaysay sa Bagong Tipan ng isang sanggol o maliit na batang binautismuhan. Kung posible ang kaligtasan ng gayong mga bata sa ganitong paraan, malinaw sanang sasabihin iyon ng Biblia. Ang pagwiwisik ng tubig o paglalagay ng “tanda ng krus” sa kanilang noo ay hindi gumagawa sa kanila na mga mananampalataya. Gayunman, nauunawaan na nais ng mga nababahalang magulang ang ganitong mga ritwal upang matiyak na ang kanilang anak, sa paraang ito, ay mapupunta sa Langit. Ngunit tandaan na ang ilan sa pinakamasasamang tao sa kasaysayan, gaya ni Adolf Hitler, ay binigyan ng maagang bautismong Cristiano ng iglesya.

Ang mga iglesyang nagtuturo ng Biblia at nangangaral ng Ebanghelyo (na tinatawag na fundamental, ebanghelikal o konserbatibo) ay may sarili rin nilang mga patibong na dapat iwasan. Dahil naniniwala silang ang personal na pananampalataya at pagtatalaga kay Cristo ay dapat mauna sa bautismo, madalas ay may labis na pagmamadali sa pagpilit sa mga bata na gumawa ng “pagpapasya para kay Cristo.” Ang mga manggagawa sa ebanghelismo ng mga bata, mga tagapagsalita at tagapayo sa kampo, mga guro sa Sunday school at mga nababahalang magulang ay masayang tumutulong, o maging nagpipilit, sa mga bata na “anyayahan si Jesus sa iyong puso.” Pinaniniwala tayo ng ilan na kahit ang mga batang dalawa hanggang limang taong gulang ay makagagawa ng hinog at

matalinong pagtatalaga kay Cristo at sa gayon ay maliligtas. Malinaw na inaaakala nilang hindi ligtas ang mga bata bago ito, na wala sa ilalim ng proteksyon ng dugo ni Cristo. Madalas sabihan ang mga bata na manalangin ng isang panalangin o lumapit sa harapan upang maligtas. “Gusto mong makasama si Jesus, hindi ba? Ayaw mong mapunta sa Impiyerno, hindi ba?” Siyempre ayaw nila. Kaya gumagawa sila ng “pagpapasya” sa ilalim ng emosyonal na panggigipit.

Dinadala tayo nito sa nakalilitong “edad ng pananagutan,” ang edad kung kailan umano nagiging may pananagutan ang mga bata sa Diyos para sa kanilang kaluluwa. Anong edad ito? Walang nakaaalam. Walang Kasulatang tumatalakay rito. Marahil ay mas mabuting tawagin itong “edad ng pagkaunawa,” ang edad kung kailan nauunawaan ng mga bata kung anong mga pag-uugali ang makasalanan at nangangailangan ng pagsisisi. Kailan nila makikilala ang pagkamakasariili at pagsuway bilang kasalanan? Nadarama ba nila ito, nababahala ba sila rito? Kailan nila talagang nauunawaan ang Ebanghelyo? Alam ba nila kung sino si Jesus at kung ano ang ibig sabihin ng maligtas? Labis na bang asahan ang isang simpleng pagkaunawa sa mga katotohanang ito ng kaligtasan kaugnay ng isang “pagpapasya para kay Cristo”? Maaaring iba-iba ang edad o panahon sa bawat bata. Kasama sa mga yugto ng paglaki ng bata ang isang panahon ng paglipat na tinatawag na pagbibinata o pagdadalaga, na hindi dumarating sa iisang edad para sa lahat. Bagama’t si Jesus sa edad na labindalawa ay gumawa ng isang mahalagang hakbang patungo sa pagiging nasa hustong gulang (Lucas 2:40–52), maituturing lamang iyon na gabay, hindi batas ng Biblia. Dapat malaman ng mga bata ang tama at mali nang maaga sa buhay, ngunit malaki ang pagkakaiba-iba ng mga bata. Ang pagkahinog, na makikita sa

kakayahang gumawa ng mahahalagang moral na pasya, ay madalas dumarating sa mas huling edad. Bagama't nauunawaan ng mga bata ang mga katotohanan ng Ebanghelyo nang maaga sa buhay, maaaring hindi pa sila handang gumawa ng moral na pasyang makaaapekto sa kanilang buong kinabukasan hanggang sa mas huling panahon.

Mahalagang huwag manipulahin o itulak ang mga bata sa mga “pagpapasya.” Kahit nagsisimula nang magtanong ang isang bata ng mahahalagang espirituwal na tanong, hindi ito kinakailangang pinakamabuting panahon upang pilitin siyang manalangin upang maligtas. Maaaring mas matalinong hintayin ang paglitaw ng tunay na espirituwal na pagkaunawa at matinding pagnanais na maligtas. Maaaring makatulong ang simpleng babasahin tungkol sa kaligtasan o isang kurso sa Biblia. Dapat hikayatin ang mga bata na makipag-usap sa isang hinog at iginagalang na manggagawa o guro sa halip na sa sarili lamang nilang mga magulang. Maaaring hindi lubos na obhetibo ang mga magulang. Huwag magmadali. Mayroon bang tunay na pagkadama ng kasalanan, malasakit, taimtim na pagnanais at pagtitiyaga sa paghahanap sa Diyos? Kung mayroon, iminumungkahi namin na ipasulat sa kanila ang isang simpleng patotoo kung paano at kailan sila nagsisi at sumuko kay Jesus bilang kanilang Panginoon at Tagapagligtas, na lubos na nagtitiwala sa Kanyang gawa para sa pagtanggap sa kanila ng Diyos. Ipaliwanag ito nang maingat. Suriin ito nang lalo pang maingat.

Ang gawa ng Espiritu ang nagbibigay ng kakayahan maging sa mga bata na mamuhay bilang mga nakalulugod sa Diyos. Ang bautismo ng mananampalataya ay ang inaasahang kasunod ng karanasan ng kaligtasan (Mateo 28:19; Mga Gawa 2:38, 41).

Mahalaga ring tulungan ang mga bata na maunawaan ang pribilehiyo ng mapag-isip na pakikibahagi sa Hapunan ng Panginoon (1 Corinto 11:23-29). Ang bautismo at ang Hapunan ng Panginoon ay magkasama bilang tanging dalawang ordenansa sa Bagong Tipan na iniutos ng Diyos na isagawa ng Kanyang bayan.

May isang karaniwan ngunit nakababahalang huwaran sa maraming batang nagpapahayag na sila ay Cristiano. Una, mayroong isang punto ng “pag-anyaya kay Jesus sa iyong puso.” Pagkatapos ay may **isang** mahabang pagkaantala nang hindi nababautismuhan. Pagkatapos ay maaaring sumunod ang isang panahon ng espirituwal na pag-anod o hindi pagsunod sa Panginoon. Pagkatapos ay dumarating ang yugto ng “muling pagtatalaga ng aking buhay,” na umaasa pa rin sa isang panalangin noong maagang pagkabata. Ang muling pagtatalaga ay maaaring isang pagsuko kay Jesu-Cristo bilang Panginoon. Kung may katibayan nito, mas malamang na ito ang tunay na punto ng pagbabalik-loob. Kapag tunay na naganap ang bagong kapanganakan, nagsisimulang lumago ang espirituwal na buhay. Marahil sa puntong ito ay dapat nang isaalang-alang ng bata ang bautismo. Kung sa anumang punto ay may pagguho o “pagtalikod” sa Panginoon, sa Kanyang bayan at sa Kanyang mga daan, kailangang muling isaalang-alang ang kaugnayan ng bata sa Panginoon, nila mismo, ng kanilang mga magulang, ng kanilang mga guro. Ito ay pasyang may malaking kahalagahan. Huwag magmadali sa pagtuturo sa kanila sa 1 Juan 1:9, na nagsasabing, “Kung ipahahayag natin ang ating mga kasalanan, Siya ay tapat at matuwid upang patawarin tayo sa ating mga kasalanan at linisin tayo sa lahat ng kalikuan.” Maaaring totoo iyon, ngunit kung tiyak lamang na sila ay tunay na ligtas. Ang kaligtasan ay higit pa sa pagpapahayag ng iyong

mga kasalanan sa Diyos. Ang pagbabalik sa pakikisama ng isang mananampalataya sa Diyos ay nangangailangan ng higit pa sa pagpapahayag. Kailangan din nito ang pagtalikod sa kasalanang iyon (Kawikaan 28:13).

Maaari bang maligtas ang mga bata? Oo, sa parehong paraan, sa parehong batayan, sa pamamagitan ng parehong mensahe ng Ebanghelyo na nagliligtas sa sinuman. Ang huwaran ng buhay na sumusunod pagkatapos ay tinatawag na “mga bagay na kasama ng kaligtasan” (Hebreo 6:9). Iyan ay nangangahulugang pamumuhay para kay Cristo ngayon. Hindi ito dapat nakabatay sa isang pag-asang sumasandig sa isang “pagpapasya” noong maagang pagkabata kung kakaunti o walang katibayan ng bumabagong presensya ng Espiritung nananahan.

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 8: Paano ang Pagkaligtas ng mga Bata?

1. Paano mo hinarap noon ang mga batang nagtanong, “Paano ako makatitiyak na mapupunta ako sa Langit?”
2. Ano ang gagawin mo ngayon sa pakikitungo sa isang batang nagtatanong tungkol sa pagiging ligtas? Anong mga Kasulatan ang gagabay sa iyo?
3. Ano ang pinaniwalaan mo noon, o ngayon, tungkol sa tinatawag na “edad ng pananagutan” ng mga bata? Kailan ka makatitiyak nang makatwiran na ang isang bata ay may pananagutan na sa Diyos na tumugon sa Kanya sa pagsisisi, pag-unawa sa Ebanghelyo, at pagsuko ng kanilang buhay kay Cristo?
4. Ano ang hindi bababa sa tatlong panganib sa larangan ng ebanghelismo sa mga bata na dapat malaman at iwasan?

Aralin 9: Paano ang mga Hindi Pa Nakaririnig?

Ang tanong na, “Paano ang mga hindi kailanman nakarinig tungkol kay Cristo at sa Ebanghelyo?” ay makatwiran at hindi madaling sagutin. Nakagugulat na kadalasan, bagama’t hindi palagi, ito ay itinatanong ng mga hindi ligtas, ng mga tumututol sa paanyaya ng Ebanghelyo. Mas bihira itong itanong ng mga taong tapat na nababahala sa kalagayan ng mga hindi ligtas. Sinasagot ko ang kanilang hamon nang ganito: “Isusuko mo ba ang iyong buhay kay Cristo sa pananampalataya kung masasagot ko ito?” Wala ni isang taong nagsabi ng “oo.” Hindi iyon ang usaping humahadlang sa kanila. Ang pangunahing usapin, sa aking palagay, ay may kinalaman sa pagpapahintulot kay Cristo na pamahalaan ang kanilang buhay. Gayunman, nararapat pa ring magkaroon ng ilang sagot ang tanong. Hindi natin lubos na masasagot ang mga pagdududa ng ilan tungkol sa pangangailangan ng kaligtasan sa pamamagitan lamang ni Cristo malibang harapin natin ang usaping ito. Maging ang mga mananampalataya ay maaaring may tapat na pagdududa tungkol dito.

Dapat muna nating harapin ang maraming Kasulatan na tumutukoy sa napahamak na kalagayan ng buong sangkatauhan. Pagkatapos ay dapat nating harapin ang turo ng Panginoong Jesus at ng mga apostol, na mariing nagsasabing si Cristo ang tanging daan patungo sa Diyos. Hindi ito usapin ng makitid na pag-aangkin ng mga taong gaya natin na inaakalang may pagkiling sa relihiyon. Ito ang sinasabi ng Diyos sa Kanyang Salita.

Napapahamak Ba ang Lahat ng Pagano Kung Wala si Cristo?

Ang salitang pagano ay isinalin sa iba't ibang paraan sa Kasulatan bilang mga Gentil o mga bansa. Ang ibig sabihin nito ay mga bayang hindi pa naaabot ng Ebanghelyo. Hindi lamang ito tumutukoy sa mga nasa mababa o mangmang na kalagayan sa lipunan. Ang salitang napapahamak ay nangangahulugang hindi ligtas, hiwalay sa Diyos. Sila ay nawala sa Diyos at nasasayang ang kanilang buhay dito sa lupa. Gaya ng lahat ng hindi ligtas, sila ay “hinatulan na” (Juan 3:18). Patungo sila sa isang walang hanggang kapahamakan. Ipinahayag ng Panginoong Jesus ang Kanyang misyon sa pagparito sa Lucas 19:10: “Ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala.” Kung hindi dumating ang Panginoon at ang Ebanghelyong Kanyang ipinangaral, mananatili ang mga napapahamak na “walang pag-asa at walang Diyos sa sanlibutan” (Efeso 2:12). Tinawag ng Panginoon ang Kanyang bayan sa Lumang Tipan upang maging ilaw sa mga bansa, upang magmulat ng mga bulag na mata, upang ilabas ang mga bilanggo mula sa bilangguan at ang mga nauupo sa kadiliman mula sa bahay-bilangguan (Isaias 42:6-7). Iyan ay isang matingkad na paglalarawan ng espirituwal na kalagayan ng mga pagano.

Ang hinaharap ng mga hindi ligtas ay hindi ang lubos na pagkapawi, gaya ng paniniwala ng marami. Hindi kailanman tumitigil sa pag-iral ang mga hindi ligtas. Mabubuhay sila sa walang hanggan at gising na kamalayan sa pagdurusa. Ang ideya ng Biblia ay hindi pagkalipol kundi pagkasira, pagkawala. Hindi ito pagkawala ng pag-iral kundi ng kapakanan (Vine, *Expository Dictionary*). Inilarawan ito ng Panginoon sa Kanyang kilalang salaysay tungkol sa mayamang lalaki sa Impiyerno (Lucas 16:23-30). Sa apat na salaysay ng Ebanghelyo,

ginamit ni Jesus ang salitang impiyerno, karaniwan ang salitang *gehenna*, nang mga sampung beses. Ang Gehenna ay ang lugar ng walang katapusang pagkasunog (Apocalipsis 20:10, 14). Mas maraming sinabi si Jesus tungkol sa Impiyerno kaysa sa Langit, at inilarawan Niya ito bilang isang kakilabot na lugar ng pagdurusa. Ito ay lugar ng walang hanggang paghihiwalay sa Diyos, isang lugar na walang pag-asang matakasan. Ang lahat ng nasa sanlibutan ay nangangailangan ng kaligtasan dito at ngayon, baka sila mapahamak (Juan 3:16). Ang lahat ay “nasa ilalim ng kasalanan” (Galacia 3:22; Roma 3:9). Ang lahat ay “sa likas na kalagayan ay mga anak ng poot” (Efeso 2:3). Sila ay “nauupo sa kadiliman at sa lilim ng kamatayan” (Lucas 1:79). Bakit? Dahil tayong lahat ay makasalanan sa harap ng isang lubos na banal na Diyos (Roma 3:23).

Madalas sabihin ng mga tao, “Maraming daan patungo sa Diyos.” Para sa kanila, ang lahat ng relihiyon ay pare-parehong may bisa, pare-parehong totoo, sa kabila ng maraming salungatan sa pagitan ng mga ito. Ang kailangan lamang, sabi nila, ay maging “tapat” tayo sa ating mga paniniwala. Gayunman, ang kabaligtaran ang itinuturo ng Biblia. Iniutos ng Diyos ang paglipol sa mga Cananeo, ang sinaunang mga naninirahan sa Banal na Lupain, dahil sa kanilang mga gawaing panrelihiyon, kanilang mga diyus-diyosan at masasamang lakad. Tinuligsa ng Diyos ang pagsamba sa mga diyos ng mga Egipcio, ng mga taga-Babilonia at sa mga diyos-diyosan sa mitolohiya ng mga Griyego. Winakasan Niya ang pagsamba sa mga diyos ng Roma. Hinatulan Niya ang espiritismo at astrolohiya. Walang turo sa Kasulatan tungkol sa reinkarnasyon, ang muling pagbabalik sa lupa sa ibang anyo batay sa “karma,” o sa mabubuting gawa ng isang tao. Walang “ikalawang pagkakataon” pagkatapos ng buhay na ito.

Sa Lumang Tipan, ang bayang Israel ay pinili ng Diyos upang maging tagapag-ingat ng Banal na Kasulatan, na nagpapakita ng tanging daan patungo sa Diyos. Sa kanila ibinigay ang dakilang karangalan ng pagluluwal ng Tagapagligtas, ang Mesiyas, na magliligtas sa mga naninirahan sa sanlibutan. Kilala natin Siya bilang si Jesus na taga-Nazaret.

Ang Diyos ng Israel, ang Diyos ni Abraham, ang tanging tunay na Diyos at ang Manlilikha ng lahat ng bagay. Ang Kanyang plano ng kaligtasan ay ipinakita sa mga simbolo o ritwal ng Lumang Tipan at sa Salita ng Diyos. Hindi marami ang diyos. “May iisang Diyos” (1 Timoteo 2:5). Hindi marami ang daan patungo sa Diyos. Sinabi ni Jesus, “Ako ang daan, ang katotohanan at ang buhay; walang sinumang makapupunta sa Ama kundi sa pamamagitan Ko” (Juan 14:6). Siya ang Salita ng Diyos na nag-angkin ng pagkatao (Juan 1:1-14). Dapat natin Siyang tanggapin bilang Panginoon at Tagapagligtas upang maging anak ng Diyos (Juan 1:12). Kung nasa atin lamang Siya saka tayo may buhay na walang hanggan (1 Juan 5:12). Kung ang isang tao ay hindi sumasampalataya sa Anak at hindi sumusunod sa Kanya, “ang poot ng Diyos ay nananatili sa kanya” (Juan 3:36). Sinasalungat ng Biblia ang doktrina ng universalismo, na balang araw ay maliligtas ang lahat (Mateo 25:46).

Ito ang dahilan kung bakit nagpapadala tayo ng mga misyonero sa buong sanlibutan, ayon sa tiyak na utos ng ating Tagapagligtas (Marcos 16:15; Mateo 28:19). Ito ang dahilan kung bakit inuutusan Niya ang mga mananampalataya na maging Kanyang mga saksi (Mga Gawa 1:8; 2 Corinto 5:20). Ito ang dahilan kung bakit binabalaan ng Panginoon ang mga mananampalataya laban sa pagpapabaya sa pananagutang

sabihin sa iba ang daan ng buhay at balaan ang mga hindi ligtas sa mga bunga kung hindi sila makikinig (Ezekiel 3:18-19).

Itinatanong sa Kasulatan, “Paano sila tatawag sa Kanya na hindi nila narinig? At paano sila makaririnig kung walang mangangaral?” (Roma 10:14). Ito ang ating hamon.

Dapat nating sabihin sa iba na si Jesus ang tanging daan ng kaligtasan, bagama't maaaring paratangan tayo ng iba na hindi mapagparaya o panatiko. Kapag ipinahahayag natin na si Jesus ang nagsabi nito (hindi tayo), na Siya ang tanging daan patungo sa Diyos, may kasunod na hinuha. Ang lahat ng iba pang relihiyon ay huwad (Mga Gawa 4:12).

Ano kung gayon ang masasabi natin tungkol sa mga hindi kailanman nakarinig ng tunay na daan ng kaligtasan? Ang tanging tiyak nating kaalaman ay mula sa Panginoon sa pamamagitan ng Kanyang Salita. Balikan natin nang mapag-isip ang kalagayan ng mga “hindi kailanman nakarinig.”

1. May *espirituwal na liwanag* mula sa Diyos para sa lahat. Ito ang tunay na liwanag na “nagbibigay-liwanag sa bawat tao” (Juan 1:9). Marahil ito ay isang panloob na kamalayan na dumarating sa lahat na may isang kataas-taasang Diyos na lumikha sa tao at kung kanino dapat makipagkasundo ang lahat sa isang punto. Napakalaking bahagi ng mga tao, kahit sa gitna ng propagandang ateistiko ngayon, ang nagsasabing naniniwala pa rin sila sa Diyos. Sa ilalim ng pinakamatinding panggigipit ng mga diktadurang komunista at ng edukasyong ateistiko na kontrolado ng pamahalaan, naniniwala pa rin ang mga tao. Ang paniniwalang iyon ay higit pa sa takot sa hindi alam o emosyonal na pagdepende.

Hindi tayo mananagot sa hindi natin alam, o sa hindi makukuha upang ating malaman. Mananagot tayo sa pamumuhay ayon sa anumang liwanag o pagkaunawang mayroon tayo. Ang Diyos ay lubos na matuwid, makatarungan at patas. Makapagtitiwala tayo sa Kanya na susuriin Niya ang tugon ng sinumang nag-iisang tao sa espirituwal na liwanag na ibinigay. Nakalulungkot na tila bihira nilang gawin ito. Sa halip, “iniibig nila ang kadiliman kaysa sa liwanag” (Juan 3:19). Ang mga hindi ligtas ay karaniwang ayaw panatilihin ang iisang tunay na Diyos sa kanilang kaalaman (Roma 1:28).

Madalas ay lumilikha sila ng sarili nilang mga konsepto ng Diyos. “Wala silang maidadahilan” (Roma 1:20). Nakalulungkot ang magkaroon ng “walang pag-asa” at maging “walang Diyos sa sanlibutan” (Efeso 2:12). Mas masama pa kapag hindi ito ikinababahala ng mga tao.

2. Mayroong *patotoo ng budhi*, na malapit na kaugnay ng unang punto. Ito ang nagbibigay sa atin ng kakayahang makilala ang tama sa mali. Tinatawag itong kamalayan o pagkadama ng kasalanan, na pananagutan ng mga tao. Sinasabi ng Roma 2:15, “ipinakikita nila ang gawa ng Kautusan [Salita ng Diyos] na nakasulat sa kanilang mga puso, na ang kanilang budhi rin ay nagpapatotoo, at ang kanilang mga isipan ay nagpaparatang o nagtatanggol sa kanila.” Ang budhi ay maaaring marumihan ng kasalanan, patigasin at maging mamanhid sa sakit na para bang “pinaso ng mainit na bakal” (1 Timoteo 4:2). Sa kabilang dako, maaari rin tayong mamuhay, kung ito ang ating pipiliin, nang may “mabuting budhi sa harap ng Diyos” (Mga Gawa 23:1). Ang karagdagang espirituwal na liwanag ay nakasalalay sa kung paano tayo tumutugon sa ating budhi.

3. Mayroong *patotoo ng nilikha*. Ang pinakamangmang na tao ay maaaring tumingin sa paligid, tumitig sa kalangitan, at makita ang katibayan ng matalinong disenyo sa sanlibutan. Hindi ito matatakan. May isang dakilang Persona na lumikha ng lahat ng ito. Iyan ang dahilan kung bakit hangal lamang ang nagsasabing, “Walang Diyos” (Awit 14:1). Nagkaroon ng napakalaking kampanya upang kumbinsihin ang mga tao na ang masalimuot na buhay at ang detalyadong disenyong nakikita sa sanlibutan ay isang hindi sinasadyang pagkakataon. Ang buhay ay itinuturing na lumitaw nang walang sanhi mula sa wala, o mula sa isang “sinaunang sabaw ng mga kemikal” na hindi matukoy ang pinagmulan. Sinasabing ang tao ay inapo ng mga organismong iisang selula, pagkatapos ay ng isda, pagkatapos ay ng unggoy. Gayunman, walang di-mapagtatalunang anyong pansamantala ang nagbigay ng malinaw na patunay mula sa talaan ng mga fossil. Dapat sanang may milyun-milyon ng mga “nasa pagitan” na iyon kung umiral nga sila. Sa astronomiya, mayroon tayong “teorya ng big bang” bilang pasimula ng ating sansinukob. Ngunit ano ang naging sanhi ng pagsabog? Ano ang unang sanhi ng lahat ng iba pang sanhi? Pinaaalala nito ang Roma 1:20-22: “Sapagkat mula pa nang likhain ang sanlibutan, ang Kanyang di-nakikitang mga katangian, ang Kanyang walang hanggang kapangyarihan at pagka-Diyos, ay malinaw na nauunawaan sa pamamagitan ng mga bagay na nilikha, kaya't wala silang maidadahilan; sapagkat bagama't nakilala nila ang Diyos, hindi nila Siya niluwalhati bilang Diyos, ni nagpasalamat man, kundi naging walang kabuluhan ang kanilang mga pag-iisip, at nagdilim ang kanilang hangal na

puso; sa pag-aangking sila'y marurunong, sila'y naging mga hangal.”

Paano naihahatid ang mas tiyak na kaalaman tungkol sa tunay na Diyos sa mga hindi pa nakaririnig? Una, kaya at ginagawa ng Diyos na dalhin ang mga tapat na naghahanap sa isang taong makapagtuturo sa kanila. Isang halimbawa nito sa Biblia ay si Cornelio, ang opisyal na Romano (Mga Gawa 10). Hindi pa siya ligtas, isang taong relihiyoso na natatakot sa Diyos kasama ang kanyang buong sambahayan, at nagbibigay ng maraming limos (mga kaloob na pangkawanggawa) sa mga Judio. Palagi siyang nananalangin sa Diyos (t. 2). Nagkaroon siya ng pangitain at sinabihan na napansin ng Diyos ang kanyang taimtim na paghahanap sa Panginoon (t. 3-4). Inutusan siyang makipag-ugnayan kay Simon Pedro upang matagpuan ang katotohanan ng kaligtasan kay Cristo. Sa puntong iyon ay naturuan ang apostol “na ang Diyos ay walang itinatangi, kundi sa bawat bansa ang sinumang natatakot sa Kanya at gumagawa ng katuwiran [gumagawa ng tama] ay tinatanggap Niya” (t. 34-35). Pagkatapos ay ipinahayag ni Pedro si Jesus kay Cornelio at ipinaliwanag kung paanong ang kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus ang paraan ng Diyos sa pagharap sa kanyang mga kasalanan at na dapat siyang manampalataya sa Kanya (t. 38-43). Sumampalataya si Cornelio at binautismuhan. Ito ay halimbawa ng pagdadala ng Diyos sa isang naghahanap sa isang taong magpapaliwanag sa kanya ng Ebanghelyo ni Cristo.

Ang ikalawang paraan ay ang pagdadala ng Diyos sa Kanyang mga lingkod upang makatagpo ang isang taong bukas sa katotohanan, gaya ng sa kuwento ng opisyal na taga-Etiopia (Mga Gawa 8:26-39). Tinawag ng isang anghel ng Panginoon

ang Kanyang lingkod na si Felipe na pumunta sa isang ilang na lugar at kausapin ang isang nag-iisang lalaking nagbabasa ng Kasulatan at nag-iisip tungkol sa kahulugan nito (t. 26-28). Sinabi ng taga-Etiopia na hindi niya mauunawaan ang kanyang binabasa nang walang tulong (t. 30-31). Ipinaliwanag ni Felipe ang talata ng propesiya na tumutukoy kay Jesus na Mesiyas (t. 32-35). Sinabi ng taga-Etiopia, “Sumasampalataya ako na si Jesu-Cristo ang Anak ng Diyos” (t. 37) at binautismuhan doon mismo. Kaya nakikita natin na maaaring dalhin ng Panginoon ang isang naghahanap sa isang taong makapagpapaliwanag ng paraan ng Diyos ng kaligtasan, o maaari Niyang dalhin ang manggagawa upang makatagpo ang naghahanap.

Iminungkahi na pakikitunguhan ng Diyos ang mga hindi pa naaabot ng Ebanghelyo batay sa Kanyang pagkaalam sa lahat ng bagay. Ibig sabihin, alam Niya kung paano tutugon ang mga tao kung naiharap sa kanila ang Ebanghelyo, kahit hindi pa nila ito narinig. Ang batayan nito ay ang Mateo 11:21-24 kung saan binabanggit ang walang hanggang kahirinatnan ng mga naninirahan sa Tiro, Sidon at maging sa bulok na Sodoma. Sinabi ni Jesus, “Matagal na sana silang nagsisi na nakadamit-sako at nakaupo sa abo” kung nakita nila ang Kanyang mga himala. Sinabi Niya na mas magaan ang kanilang kalagayan sa araw ng paghuhukom. Ngunit ang pagbabawas ng bigat ng paghatol ay hindi katulad ng pagiging ligtas. Ang paghahambing ng Panginoon sa pagitan ng masasamang lungsod at ng mga Israelitang tumanggi sa Kanya ay napakalimitado upang gawing pag-asa para sa mga pagano. Maaaring totoo ito, ngunit haka-haka pa rin.

Ang katotohanan ay kapag ipinangangaral ng mga mangangaral at misyonero ang Ebanghelyo, maraming tao ang naliligtas.

Kapag isinasalin ang Kasulatan sa mga banyagang wika at saka ipinamamahagi, marami ang naliligtas. Kung wala ang dalawang bagay na ito, kakaunti ang naliligtas.

Tila sa ngayon ay nagsasalita pa rin ang Diyos sa ilang tao sa pamamagitan ng mga panaginip o pangitain. Iniulat ito sa gitna ng mga Muslim at iba pang grupo na hinahadlangan ng kanilang pamahalaan at mga pinunong panrelihiyon na makarinig ng Ebanghelyo. Marahil ay may natatanging pahayag na ibinibigay sa mga “namumuhay ayon sa liwanag na ibinigay sa kanila,” o sa mga tapat na naghahanap. Gayunman, kakaunti ang bilang.

Sinabi ni Hudson Taylor, ang tanyag na misyonero sa Tsina, “Hindi ako naniniwala na napapahamak ang mga pagano dahil hindi nila narinig ang Ebanghelyo. Kung napapahamak ang mga pagano, ito ay sa parehong dahilan kung bakit napapahamak ang ibang tao, dahil sila ay makasalanan.” Sa isa pang pagkakataon ay sinabi niya, “Hindi ko sana kailanman naisip na pumunta sa Tsina kung hindi ako naniniwala na ang mga Tsino ay napapahamak at nangangailangan kay Cristo.”

May di-maiiwasang pangangailangang harapin ang katotohanan na maliligtas lamang tayo sa pamamagitan ng Panginoong Jesus sa paglalapat ng mga merito ng Kanyang gawa sa pagkamatay kapalit ng bawat makasalanan. “Siya Mismo ang pampalubag-loob [kasiyahan ng katarungan] para sa ating mga kasalanan, at hindi lamang para sa atin kundi para rin sa buong sanlibutan” (1 Juan 2:2). Ayon sa Biblia, walang posibleng kaligtasan maliban sa inilaan sa pamamagitan ng Anak ng Diyos (Mga Gawa 4:12).

Gabay sa Pag-aaral, Aralin 9: Paano ang mga Hindi Pa Nakarinig?

1. Noon, ano ang naging saloobin mo (panloob na paniniwala) tungkol sa kaligtasan ng mga hindi kailanman nakarinig ng Ebanghelyo ni Cristo o halos walang alam tungkol sa Panginoong Jesus? Paano nito naapektuhan ang iyong mga kilos, kung mayroon man?
2. Gamit ang Kasulatan, ipakita nang maikli ang katibayan na ang lahat ng hindi ligtas ay napapahamak malibang malinis sila sa kanilang mga kasalanan sa pamamagitan ng dugo ni Cristo.
3. Ipaliwanag at pagkatapos ay ipakita mula sa Kasulatan kung bakit ang mga doktrinang ito ay hindi tapat sa Kasulatan.
 - a. Annihilationism (ang paniniwalang lubusang mapapawi ang mga hindi ligtas)
 - b. Universalism (ang paniniwalang maliligtas ang lahat)
4. Maglista ng hindi bababa sa tatlong paraan kung paano may espirituwal na liwanag pa rin mula sa Diyos ang mga hindi pa nakarinig ng Ebanghelyo. Magbigay ng mga sumusuportang Kasulatan.

Pangwakas at Buod

Isinulat ang aklat na ito na may hangarin, na siya ring hangarin ng Diyos, na maligtas ang pinakamaraming tao hangga't maaari. Ito ay lalong itinutuon sa mga umaasa sa isang huwad na katiyakan.

Sinikap naming harapin ang maraming mahihirap na tanong, na matagal nang pinagtatalunan. Ang aming naging batayan ay ito: “Ano ang sinasabi ng Kasulatan?” (Roma 4:3). Iyon ang palaging batayan ng sinabi ng Panginoong Jesus. Sinabi Niya sa Kanyang mga nakikinig na “saliksikin ang Kasulatan” para sa daan upang matagpuan ang buhay na walang hanggan (Juan 5:39). Ipinaliwanag Niya ang mga ito (Lucas 24:27). Sinabi Niya sa mga nagtatanong sa gitna ng mga pinunong panrelihiyon na nagkakamali sila sa kanilang pagkaunawa sa mga espirituwal na bagay dahil hindi nila nalalaman ang Kasulatan (Mateo 22:29). Para sa Kanya, sa pagsipi sa Biblia, natatapos na ang usapin sa simpleng pahayag na, “Nasusulat.” Iyon na ang huling Salita at wala nang mas may awtoridad na salita.

Ang mga nagpapahayag na iginagalang nila ang Biblia bilang Salita ng Diyos ay kailangang masigasig na ihambing ang kanilang pinaniniwalaan o iniisip, lalo na tungkol sa pag-aangking sila ay Cristiano, sa tiyak na sinasabi ng Kasulatan. Ganoon din para sa mga gumagalang lamang sa “mabuting aklat” bilang isa sa maraming mabubuting aklat. Kung ito ay mabuti sa anumang paraan, dapat itong pagtiwalaan at hindi pabayaan sa sinasabi nito tungkol sa pagiging ligtas. May kakila-kilabot at walang hanggang panganib sa pagkakaroon ng maling pagtitiwala sa sarili nating mga pananaw tungkol sa paksang ito.

Ang pinakamabuting paraan upang harapin ang Diyos sa walang hanggan ay ang maging handang sagutin ang ganitong haka-hakang tanong: “Bakit kita papapasukin sa Aking Langit?” Ang sagot ay dapat ganito lamang: “Ipinadama sa akin ng Espiritu ng Diyos ang aking personal na kasalanan at ang aking pangangailangan sa isang Tagapagligtas. Wala akong sariling merito upang angkinin ang Iyong pagtanggap. Ang Panginoong Jesu-Cristo ay namatay bilang kahalili upang bayaran ang parusa ng aking kasalanan at linisin ako sa lahat ng kalikuan. Tunay kong sinampalatayanan ang mensahe ng Ebanghelyo sa Biblia, ang Salita ng Diyos. Pinagsisihan ko ang aking mga kasalanan at itinalaga ko ang aking sarili nang walang pasubali kay Jesu-Cristo bilang aking Panginoon, aking Diyos at aking Tagapagligtas, na may hangaring mamuhay para sa Kanya.” Kung nagawa mo iyon, ikaw ay nasa matibay na batayan ng Biblia. Sa katunayan, ito lamang dapat ang batayan ng iyong pagtitiwala. Nawa’y maging totoo ito sa bawat mapag-isip na mambabasa ng aklat na ito.

*Inilathala nang may pahintulot ni O. J. (Jean) Gibson. Ang karapatang-ari ay hawak ng Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.
Published by permission of O. J. (Jean) Gibson. Copyright is held by Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California.*

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.